

Sveriges Tragedie

Redigeret af
G. Castonier

Sveriges Tragedie

Redigeret af
G. Castonier

Forlaget Rafael

Sveriges Tragedie

Redigeret af
G. Castonier

Udgivet af
Foreningen Dansk Kultur
på forskningsforlaget Rafael
2007

Trykt hos
PoBe sats & repro
6430 Nordborg

Forsidebillede: Carl Larsson + manipulation

ISBN 978-87-91107-21-4

*Tak til alle de mange svenskere,
som har bidraget til bogen!*

*Børnetegninger af
"INTEGRATION"
bestilt af postvæsenet*

Indhold

SVERIGE FØR OG NU	7
Svensk mentalitet er ubegribelig!	8
Fællesmarkedsdrømme	9
Invasionen - aftalt af EU og godtaget af Sveriges regering	11
Svenskhed	12
Rigsdagspartierne terroriserede befolkningen med trusler	14
Husejers bekymring	14
Hvad med skolebørnene?	14
For nemt at lave humbug med!	15
Som i en bananrepublik	15
„Jävla politikere“	16
Hvad er svensk demokrati?	17
„Jalla, nu pynter vi granen“	18
„Vi alene vide“	19
En „helt naturlig“ policy	19
Rigsdagsvalget 2002 chokerede regeringen	20
Arbejdsløshed	21
Kaldes end ikke til samtale	22
Den stenrige sheik	22
Argusøjne	23
Argusrapporten blotlagde statens slendrian:	24
Indlæg på »Exilen« oktober 2005:	25
Asylfiduser	25
„Apatiske“ børn	26
Flere fiduser	27
Studiebesøg	28
„Største indvandring nogensinde – vi skriver historie!“	29
Nu må det være stop!	29
Kriminaliteten vokser, mens samfundet ser på	30
Vejen til afgrunden	30
Skolebrande	31
MORD	31
Mordet i Salem 9.12.2000	32
Fire rovmord opskræmte smålændingene	32
Voldtægt er et våben	33
Kyskhedsbælte og peberspray	34
Taquia	35
Kriminalitetens „frie bevægelighed“	35
Religionsfrihed	36
Islam i Sverige	36

Moskéer	36
På gale veje	36
Omskærelse	38
„Det muslimske broderskab“	39
Antisemitisme	40
VELFÆRDEN SMULDRER	42
Bare et æg!	42
Oldingen i Malmø	42
Nedbrydning af svensk kultur åbner for islamisering	44
De forblindede marxister	44
RFSL Rigsforbundet For Sexuel Ligeberetthet	45
„På tide at opdatere“	46
Politisk-korrekt viking	46
Løgnene om racisme og fremmedhad	47
Racistiske symboler	48
Hadefulde udtalelser	49
Islamiske navne i kalenderen?	49
Hvad må vi sige?	49
„NEGER“	49
Negerkys	52
Det hedder jo faktisk negerbolle	52
Negerbollekrigen	54
Dyr fiasko!	54
EKSEMPLER PÅ RACISME	56
En udemokratisk rektor	56
Malteserkorset	57
Politisk-ukorrekte kan dumpe!	57
Hvad må man bede Vorherre om i Sverige?	58
„VELKOMMEN til Karlskrona!“	58
Diskrimineringsombudsmanden	59
EU	60
EU-overvågning af indbyggerne	62
EUMC's journalist-program	63
Begrænsning af internetkundernes ytringsfrihed	63
Sverige bag EU's skærpede kontrol af ytringsfriheden	64
EU-Makværk	65
Lidt om EU's hidtidige arbejde	66
Har mafiaen foden indenfor i EU's højborg?	69
Hvad kan vi gøre?	70
ARBETSMARKNAD ock EKONOMI	72
1. Befolkningen i Sverige	72
2. Invandrabefolkningen på arbejdsmarkedet	74
3. Invandringens økonomi	75

SVERIGE FØR OG NU

Frem til 1970'erne var Sverige et svensk land, hvor indbyggerne havde en fælles historie og fælles grundlæggende vurderinger. Folket havde ved valg magten i landet og udviklede et velfungerende demokrati.

Sverige havde i 1960'erne en vis arbejdskraftindvandring. Disse indvandrere begyndte straks at arbejde og lærte sig svensk på egen hånd og assimileredes i samfundet. Landet var også et fristed for mange politisk og fagligt aktive, som forfulgtes i deres hjemlande, bl.a. Chile. Mange af disse vendte hjem igen, når forholdene forbedredes. Ofte genoptog de kampen derhjemme for demokrati og menneskerettigheder.

1974 bestemte den socialdemokratiske regering på initiativ af Olof Palme - på velkendt diktaturmanér - at Sverige skulle blive et multikulturelt land. Beslutningen blev taget uden motivering og diskussion - og uden at folket informeredes eller spurgtes.

De sidste årtier har Sverige haft masseindvandring. Indvandrerne kaldes generelt for „flygtninge“ af medierne og politikerne, skønt kun 2-3% af dem har flygtningestatus. Nogen forkæmper for demokrati og menneskerettigheder findes næppe blandt dagens asylansøgere. Derimod byder man nu velkommen til en strid strøm af udlændinge, som praktiserer en fundamental religiøsitet, som bl.a. udmærker sig ved massiv kvindeundertrykkelse og had mod det frie og åbne vesterlandske samfund.

Engang havde Sverige ghettolignende boligområder mange steder, men de forsvandt efter 1945. Med den multikulturelle indvandring fik Sverige nye ghettolignende boligområder mange steder, befolket af de nye „svenskere“, som holder fast ved deres sædvaner og vurderinger fra meget fjerne kulturområder. I disse ghettoer er arbejdsløsheden stor, og kriminalitet og had mod det svenske samfund og svenskerne vokser.

Samtidig, som det svenske etablissement åbent foragter udtryk for national og kulturel tilhørsforhold/identitet hos svenskerne og betegner nationalisme som racisme eller endog nazisme, berømmer de indvandrer-kulturerne og beskriver disse som interessante og berigende.

Demokrati fungerer bedst i en befolkning med fælles national og kulturel identitet. I et multikulturelt samfund afløses folkets magt over sit land med en kamp om magt og indflydelse mellem de forskellige etniske grupper. Kampen leder til konflikter, som forstærker forskelligheden mellem folkegrupperne. Erfaringerne fra mange af dagens multikulturelle samfund bekræfter dette. Vi ser også, hvordan de etniske konflikter vokser i mange af Europas lande.

Den globale storkapital og EU har erklæret krig mod de hvide vesterlandske europæiske folkestyrede, frie og åbne samfund og vil erstatte dem med raceblandede (etnisk blandede) og multikulturelle samfund (multietniske og multikulturelle samfund). De svenske politikere er tjenstvillige medløbere og gør sig yderligere anstrengelser for at øge antallet af indbyggere med meget fremmed kulturmønster.

Rigsdagspartiernes agerende handler om et landsforræderi, som kan sammenlignes med de danske og norske landsforrædere ved den tyske besættelse af Danmark og Norge.

Svensk mentalitet er ubegribelig!

Svenskere er meget autoritetstro! Det må være herligt at regere Sverige! I alle livets sammenhænge bør almindelige Svensson ikke træde frem på arenaen. Man skriver heller ikke læserbreve. Gør man det alligevel, er det tit med opdigtet navn. Det kan man i Sverige, eftersom alle ønsker anonymitet. Når bare redaktionen kender det rette navn!

Anonymiteten er en fordel for magthaverne, eftersom læserbrevsskribenterne ikke kan kontakte hinanden og danne fælles modstand. Redaktionerne

censurerer læserbrevene for at undgå tiltale for „racisme“ og „hetz mod folkegrupper“. Svenskerne er ligesom ikke skabt for demokrati. De tør ikke påtage sig de friheder og det ansvar, det indebærer. Hertil kommer, at massemedierne ofte svigter befolkningen ved at fortie ubehagelige sandheder.

Svenskerne holdes i uvidenhed. Er det ordre oppefra? Når et folk ikke får besked og ikke har mulighed for kritik, så er der kun de mere brutale protestmuligheder tilbage! Det ville givetvis være bedre åbent og demokratisk at kunne diskutere alt, som angår land og folk.

Som forfatteren Wilhelm Moberg skrev i 1953: *Rätten att tala och skriva fritt och få veta sanningen i våra tidningar - var det inte just den rätten, som vi skulle försvara?... Är inte vårt folk enigt om att det skall försvara sin frihet, sin svenska egenart, sin kultur, sina andliga och materiella värden?"*

(Wilhelm Moberg: *Det gamla Riket*, 1953)

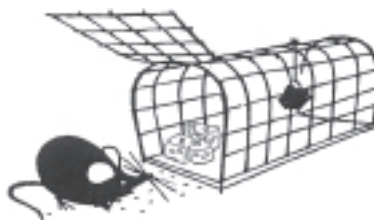

Fællesmarkedsdrømme

Sverige har undgået krig i 200 år. En lykkelig omstændighed. Men også en svækkelse: manglende forståelse for mindre synlige samfundsfjendtlige tiltag og brist på forsvarsvilje. Manglende indsigt i propaganda og kunsten at læse mellem linjerne.

Et europæisk Fællesmarked og aldrig mere krig! De smukke tanker kildrede i ørene. Det første Fællesmarked var industrilande, som behøvede olie. Den sad araberne på. Da der kom oliekrise, bøjede EU knæ for araberne og lovede at fremme islam i Europa på alle måder. Bare de fik olie. Det fik de. Og EU fik arabere i massevis.

Hvad fatter gør, er altid det rigtige. Han byttede alt bort for en sæk rådnede æbler. Sverige blev medlem i det EU, som allerede havde lovet de arabiske lande guld og grønne skove.

Plakat fra den socialdemokratiske
regerings støtteparti,
det kommunistiske Vänster

NOLLTOLERANS

RIV NED, KLISTRA ÖVER OCH FÖRSTÖR
RASISTERNAS PROPAGANDA

SLÄNG UT
RASISTERNA

www.nolltolerans.nu

★ UNG VÄNSTER

1989

Det ville være bedre åbent at kunne diskutere alt, som angår land og folk.

Verdenshistorien viser, at når et magtimperium falder, kommer der snart efter et nyt. Efter nazismen og kommunismen angribes vi nu på bred front af den storkapitalistiske verdensorden og dets globaliseringsprojekt. I Europa repræsenteret af EU.

Globaliseringen sigter på åbne grænser, så kapitalen frit kan investeres, hvor den vil give størst afkast. Lande, som selv vil styre sin produktion, handel, import og eksport, begrænser nemlig storkapitalens frihed og dermed dens mulighed for tiltagende udbytte. EU vil derfor udviske grænserne og svække befolkningernes nationale selvstændighed og identitet.

Vi er jo alle europæere! Gud bevares!

Globaliseringen bruger ikke kanoner og tanks som tidligere imperier. I stedet for splitter man befolkningernes nationale sammenhold gennem massiv indvandring af folk fra en helt anden kultur. Del og hersk! Når befolkningernes fællesnævner slettes og landene bliver „multikulturelle“, svækkes deres selvstændighed. Det er strategien i globaliseringens EU.

Nationalstaterne skal altså væk. „National“ blev et uartig ord, hånet og trampet på. En krænkelser af den nationalbevidste befolkning. Hvad er det at være national? spurgte man spottende.

Men når svenske ishockeyspillere eller andre idrætsfolk vinder, eller når en svensk videnskabsmand eller forfatter får nobelprisen, så er der ikke grænser for de antinationales nationale stolthed...

Antinationalismen er en overordnet politisk strategi om magt og penge. Der er en dyb kløft mellem den politisk-korrekte „elite“ og den brede befolkning. – *Et land, et folk og en kultur i opløsning!*

Invasjonen - aftalt af EU og godtaget af Sveriges regering

Med folkevandringen kom hidtil ukendte problemer i hobetal og enorme omkostninger. Muslimer er den indvandrergruppe, som kræver mest særbehandling.

April 2006 sendte Sveriges Muslimske Forbund et syv sider langt brev til alle politiske partier med krav om forholdsregler og ændringer af svenske love. Krav om rentefrie lån, moskéer, koranskoler, religiøse fridage, halal-slagting, imamuddannelse m.m. Normalt må muslimske piger ikke deltage i gymnastik- og svømmeundervisning i skolen. Ejheller deltage i det frie ungdomsliv, som er naturligt for svensk ungdom.

I den muslimske kulturkreds er kvindeundertrykkelse og såkaldt „æres“-relateret vold udbredt. Noget som hverken myndigheder eller de højtråbende feminister interesserer sig for. Blandt unge muslimer i de indvandrertætte forstæder vokser og trives den vestfjendtlige islamisme og solidariteten med Det muslimske Broderskab og andre islamiske terrornetværk.

Svenskerne har set mord, mishandlinger og voldtægter som aldrig før. Og set hvordan lovlig, harmløs ytringsfrihed som de danske Muhammed-tegninger anvendtes til hetz af folk i Mellemøsten. Skrigende og truende mennesker, ambassade- og flagafbrændinger, mordtrusler mod tegnerne! Afstanden mellem de to kulturer blev tydelig.

Nogle giver efter for islam og indbilder sig, at „islamisterne så vil behandle os godt, hvis vi bliver i mindretal“, som den tidligere ligestillingsminister sagde. Det er der ingen grund til at tro. I alle islamiske lande forfølges ikke-muslimske mindretal.

Det Muslimske Fatwa-Råd For Europa er nu i gang med at skrive en forfatning for alle Europas muslimer. Deres love skal stå over de enkelte landes love (*altså indførelse af sharia!*)

Svenskhed

Hvad er svenskhed? spurgte man, da de fremmede var kommet. Hvad vil det sige at være svensk? spurgte Dagens Nyheter.

„Kald det, hvad fanden du vil,“ svarede forfatteren Marjaneh Bakhtiari, „at spise tyttebærssyltetøj til frikadeller.“

Statsminister Göran Perssons svar var naturligvis politisk-korrekt:

„For mig indebærer det, at man lever og virker i Sverige. Mere kompliceret er det nok ikke.“

De fleste svarede noget lignende: „For mig betyder det egentlig bare, at jeg har et svensk pas,“ sagde

*Minister Mona Sahlin besøger moske
- politisk korrekt klædt.*

Staffan Valdemar Holm, chef for en af Sveriges fornemmeste kulturinstitutioner, Kungliga Dramatiska Teatern i Stockholm.

„Jeg kan værdsætte mange ting i dette land, men finder ikke noget godt ved nationalitetsbegrebet.“

Og Mona Sahlin sagde: „Jeg tror, at det er det, som gør svenskerne så misundelige på indvandrergrupper. I har en kultur, en identitet, en historie, noget, som binder jer sammen, og hvad har vi? Vi har midsommer og sådan noget fjolleri.“

At være svensk hænger altså efter globaliseringens politiske korrekthed ikke sammen med historie eller kultur eller sprog. Man er svensk, hvis man har et svensk pas!

Flag og andre nationale symboler kom i miskredit, presset ud af den evige eftergivenhed over for fremmedes krav. I skoler med såkaldte „tosprogede“ elever sløjfede man f.eks. flaghejsningen og nationalsangen ved skoleafslutningen eller forbød eleverne at bære trøjer med Sveriges rigsvåben, de tre kroner.

Men, som den danske samfundsdebattør Ralf Pittelkow skrev i Weekendavisen 23.4.04: „Hvordan er det muligt at føre kæmpemæssige politiske samfundsdebatter og samtidigt lade som om, at nationalstaten ikke eksisterer og elskes af folket?“

Den brede befolkning tog ikke afstand fra hverken flag eller nationalisme. Man begyndte tvært imod at sætte flaget over hoveddøren.

„Er du glad for at være svensk?“ spurgte Dagens Nyheder videre i 2006.

18.700 læsere svarede: 70% ja,

11% nej,

8% havde ingen mening,

og de sidste 11% var ikke svenskere.

Gammel svensk kultur - en skampæl!

Rigsdagspartierne terroriserede befolkningen med trusler

Vil det høre op med den nye regering?

„Om två lika meriterade personer söker jobb på en arbetsplats med få invandrare ska den som heter Mohammed få jobbet,“ sagde Mona Sahlin. (Göteborgsposten 22.10.2000). Svenskerne skulle tilpasse sig til indvandrene og ikke omvendt. Både i arbejdslivet og i uddannelsesvæsenet tillempedes positiv særbehandling, det vil sige at indvandrere går forud for svenskere i arbejdskø og uddannelse. Kravene for at komme ind på de højere uddannelser er i visse tilfælde blevet nedsat.

Loven om „Hetz mod folkegruppe“ indebærer, at udlændinge kan forulempe svenskere så meget, de vil, f.eks. kalde lærerinden en hore, mens svenskere, som udtrykker sig kritisk mod udlændinge, kan stilles for domstol og dømmes til bøder eller skadeserstatning.

En værtshusholder kan ikke længere væge sig mod uromagere. Om nogen fremmed nægtes adgang til værtshuset, kan det ende med tiltale og dom samt en skadeserstatning på 100.000 tals kroner.

Husejers bekymring

En Malmøbo læste i »Sydsvenskan«, at man ville flytte nogle børnerige araberfamilier fra indvandreghettoen Rosengården ud til hans villakvarter, Bunkeflostrand. I et brev til stadsforvaltningen spurgte han bekymret:

„Hvad er meningen med at medvirke til at flytte en hoben arabere hertil, som ikke kan forsørge sig selv, som sandsynligvis er kriminelt belastede og som (som tilfældet almindeligvis er med arabere) ikke engang har vilje til at integrere sig, men kun kræver ting og sager?“

Svaret var en retssag og en dom på 50.000 kr. – halvtreds tusinde kroner!

Et brev til stadsforvaltningen er *et offentligt brev*, da der er offentlighed i forvaltningen. Hvem tør fremover spørge myndighederne i kommune, stat eller EU om indvandringen? – **Man truer svenskerne til tavshed!**

Hvad med skolebørnene?

Man påstår næsten altid, at de ofte forekommende konflikter i vore skoler mellem grupper af svenskere og fremmede elever skyldes svenskernes racisme og fremmedfjendtlighed. Allerede i grundskolen belæres eleverne om, at også enhver skepsis eller kritik af indvandringspolitikken officielt

skyldes samme fremmedfjendtlige racisme, som altså bør bekæmpes på alle måder.

Den politiske indoktrinering af skolebørnene genkendes fra tidligere diktaturer i Østeuropa. EU er en aggressiv indpisker af det multikulturelle samfund og islamisk kultur.

Af Sveriges 9 millioner indbyggere har ca. to millioner udenlandsk baggrund. Om 30 år kan svenskerne være i mindretal. Sverige er et af Europas ældste demokratier, men er dets valg så korrekte, som man tror i udlandet?

For nemt at lave humbug med!

British Helsinki Human Rights Group skrev en afslørende rapport om det svenske valg 2002, og nogle svenskere bad om valgovervågning...

I Danmark går vi ind i valglokalet, afleverer vort valgkort, tjekkes af på en liste og får udleveret en temmelig lang seddel. På denne ene lange seddel står samtlige opstillingsberettigede partier angivet med deres kandidater. I boksen krydser man så af, hvilket parti eller hvilken kandidat, man ønsker.

Som i en bananrepublik

I den offentligt tilgængelige entré til valglokalet - altså inden man når frem til den valgforordnede - ligger stemmesedlerne fra de opstillingsberettigede partier. Hvert parti har sin egen stemmeseddel med navne på kandidaterne (layouten er den samme for alle partier) og må selv sørge for, at stemmesedlerne kommer ud på valgstederne (herunder også posthuse, sygehuse, alderdomsstiftelser) i det kæmpestore land.

Stemmesedlen er ikke større end et postkort. Da der altid er personer i nærheden, som kan se, hvilken partistemmeseddel man tager, så tager mange mennesker flere forskellige på én gang med ind i valglokalet, hvor det tilsendte valgkort tjekkes af hos den valgtilforordnede. I boksen sætter man naturligvis kun kryds på én seddel og lægger den i den kuvert, man får udleveret og lader den valgtilforordnede putte den i urnen.

Disse løse partistemmesedler på et bord kan selv sagt nemt „for-
svinde“, og det gør de! Det er ikke noget nyt. Det er noget, man véd og regner med - ved alle valg.

Stemmesedlele trykkes da også i et meget større antal, end der er væl-

gere (hvilket selvsagt kan indebære valgsvindler). De gamle partier har medlemmer nok til at overvåge deres egne partistemmesedler, men det kan mindre partier ikke. Allerede derved er valget skævt. Sverige er et langt land og hver kommune har flere valglokaler.

Det skal dog nævnes, at hvis vælgeren ikke kan finde nogen stemmeseddel fra sit parti på valgstedet, har han lov til - med fuld gyldighed - at skrive det ønskede partis navn på en blank stemmeseddel (hvis ikke også de er blevet borte), men hvor mange vælgere véd det og vover sig ud på det?

Sverige, som har så travlt med at ville kontrollere alt og alle og fortælle andre lande, hvor skabet skal stå, bør som et oplyst og civiliseret land skaffe sig et valgsystem, som man ikke kan fuske med.

„Jävla politikere“

Sådan hed et program på svensk TV.

Oftentimes hører man folk sige, at „Sverige er den sidste Sovjetstat“.

Göran Perssons regering sad på magten med det kommunistiske Vänstern som støtteparti, og da der ikke var nogen opposition af betydning i Rigsdagen, klarede regering og ministre sig igennem utrolig mange store og små skandaler. To politiske ministermord, udemokratiske og/eller ulovlige tiltag, fusk og svigt.

*Det svenske valgsystem er altfor let
at lave humbug med.*

Regeringsmedlemmers bordelbesøg hos 14-årige pigebørn (sic!) og hos polske prostituerede med risiko for spionaffærer (neddysset med lodret løgn fra Palme i Rigsdagen), Estoniakatastrofen, Tsunamikatastrofen, minister Freivalds overgreb på Sverigedemokraternes hjemmeside, diskriminering af israelisk vin samt bestiklinger på systembolaget (statsministerens kones ansvar), Mona Sahlins misbrug af statens kreditkort i »Tobleronesagen«, statssekretær Lars Danielsons bagholdsangreb på kongen i forbindelse med rejse til Brunei og Perssons manglende byggetilladelse til sin herregård, hans udnævnelse til æresdoktor, Gudrun Schymanns skattesnyderi etc. etc.

Hvad er svensk demokrati?

DDR, Sovjet, Kina, Nordkorea - alle skiltes de med demokrati. Hvordan er Sveriges demokrati?

Intet svensk parti bryster sig så meget af demokrati som socialdemokraterne. De har næsten patent på det! En Ulrijke van Essen fortalte på en hjemmeside i valgåret 2002, hvordan hun - ved ankomsten til Sverige - overraskedes over de mange demokratikonferencer. Hun troede, man ville forklare kommunisterne, hvad demokrati indebar, og blev chokeret, da hun opdagede, at det var lige omvendt: kommunisterne fortalte, hvordan man skulle sprede løgne om sine „fjender“ (sådan kaldte de de folkevalgte politikere) og hindre politiske torvemøder og demonstrationer.

Det gør man så i stil med Hitlers »Sturmabteilung«. Vänsterns Ungdom (med statsstøtte) i samarbejde med AFA (Antifascistisk Aktion) - med regeringens stiltiende accept. På trods af grundloven og politiets pligt til beskyttelse af lovligt anmeldte møder.

Ved valget 2002 undlod postbudene i Mölndal at uddele valgmateriale fra det opstillingsberettigede oppositionsparti, Sverigedemokraterne. De belønnedes med en pris for civilkourage af deres fagforening. Noget lignende hændte ved sidste valg 2006 i Stockholm - og det skønt Sverige har en „demokratiminister“. Demokratiet er altså i top!

Socialdemokratiet og dets talerør i massemedierne har i årtier drevet mere eller mindre snigende propaganda for deres holdninger og „demokrati“: Børnebøgerne viste i reglen børn som blegansigter med blå øjne og lyst hår, og det var jo helt forkert! Bøgerne burde afspejle miljøet omkring børnene... (ifølge TV-kultur-programmet).

EU-stjernerne fra jomfru Marias himmelkrone kom på bilnummerpladerne, og blandt skolebøgerne er „Jalla nu klär vi granen“ et strålende eksempel på indoktrineringen:

„Jalla, nu pynter vi granen“

En målrettet afsvenskningsskulptur til 2,8 millioner kr. til gymnasieelever. Nedenstående tekst fra Jalla-bogen, oversat til dansk:

Vi har i flere år arbejdet med dialog mellem Vestverdenen og den muslimske verden, blandt andet mellem EU-landene og landene omkring Middelhavet. Men dialogen mellem mennesker er vigtigere end mellem stater.

Denne her bog udgår fra mennesker med rødder i muslimske kulturer. Bogen distribueres til alle elever i første og anden gymnasieklasse. Den oversættes til arabisk og engelsk. Formålet er at skabe basis for en diskussion.

Anna Lindh
Udenrigsminister

Bogen er også et bidrag til EU's Middelhavssamarbejde, hvor Sverige har engageret sig for at få flere kontakter mellem EU-landene og landene rundt om Middelhavet.

Faktablad Jalla! Lærervejledning Jalla! Følgebrev til lærervejledningen.
Bogen Jalla! findes på svensk, engelsk og arabisk og kan bestilles gratis fra Udenrigsministeriet: ud-pik-info@foreign.ministry.se

Bogen lanceredes den 11. april 2002 ved en pressekonference - symbolsk henlagt til Middelhavsmuseet og en præsentation på Södra Teatern.

Oplaget var på 250.000 styk til en pris af 3 millioner kr. Bogen var et EUprojekt og uddeltes til alle elever i første og anden gymnasieklasse, alle landets biblioteker og til flere organisationer.

„Vi alene vide“

Svensk folkekaraktér og Idéen om „Folkhemmet“ som den gode stat, der værnede om demokrati og indbyggere, førte til regeringens „Vi alene vide“. Kun socialdemokratiet forstod, hvad demokrati var og vidste at forsvare det

- 1) gennem massiv propaganda fra barnealderen
- 2) gennem nedgørelse af enhver, der ikke er politisk korrekt
- 3) gennem menneskers afhængighed af bidrag

Der er flere eksempler på „Berufsverbot“, endda uden at de har været baseret på udtalelser i det offentlige rum, ligesom socialdemokratiets egne partimedlemmer er blevet smidt ud af kommunalbestyrelser for at ville diskutere indvandringspolitikken.

Andre falder til føje for partiet som f.eks. borgmester Reepalu i Malmø, som indså, at byen ikke kunne klare det enorme indvandrerantal; men han blev sat i rette.

En „helt naturlig“ policy

Danskerne troede ikke, det var sandt, og det tog tid, inden man forstod alvoren. Men så skete der noget i valgåret 2002, som gav genlyd over Øresund...

Kristeligt Dagblad skrev 20.6.02, hvordan ledelsen i Sveriges Radio havde pålagt samfundsredaktionen »Eko« altid at betegne de to oppositionelle - men opstillingsberettigede - partier, Sverigesdemokraterne og Nationaldemokraterne, som „fremmedfjendtlige“, da de „truer det demokratiske samfunds grundidéer.“

Rolf Stengård, nyhedschef på Eko-redaktionen, fandt ikke retningslinjerne problematiske: „Som statsmedie har vi ansvar for at forsvare demokratiet og principperne om, at alle mennesker er lige. Det er vores pligt at være partiske og tage afstand fra bevægelser, som truer demokratiet,“ forklarede han noget selvmodsigende.

Striden mellem Danmark og Sverige om indvandrerspørgsmålet blussede op, da den svenske integrationsminister Mona Sahlin og statsminister Göran Persson rettede skarp kritik mod Danmarks udlændingestramninger. Og

danskerne beskyldte de svenske medier for berøringsangst over for de virkelige problemer. Daværende nyhedsdirektør i Danmarks Radio, Lisbeth Knudsen, tog skarpt afstand fra »Eko«s idéer.

Som optakt til bålet Sankt Hansaften bragte BT en leder om „heksejagten i vort svenske broderland“ 23/6 og citerede Lisbeth Knudsen:

„Sagen er dybt problematisk for et statsmedie, som skal repræsentere hele befolkningen... Jeg er meget forundret. Jeg er bange for, at svenskerne gør en stor fejl, hvis de vil forsvare demokratiet ved at undertrykke bestemte holdninger.“

Men nyhedschef Silla Benkö fra »Eko« kommenterede: „Det undrer mig, at vort policy-dokument vækker debat i Danmark, for vi opfatter vor politik som noget helt naturligt.“

At det skulle være „helt naturligt“, er der næppe nogen i Danmark, der forstår, fra Dansk Folkeparti til Enhedslisten... men man skal huske, at indvandringen har været meget massiv (indvandrere inklusiv efterkommere udgjorde 21,4% af befolkningen i 2001), samt at multikulturen simpelthen er en Riksdagsbeslutning fra 1998. Dermed føler mediernes sig berettiget til at kvæle kritikken, selv om indvandrerpolitikens økonomiske, sociale og kulturelle omkostninger bliver stadig tydeligere.

Man skal også vide, at politisk ekstremisme gennem 1900-tallet, både til højre og venstre, trivedes meget „bedre“ i Sverige end i Danmark. Og stadig gør det. 30-ernes og 40-ernes nazistiske strømninger var stærkere end i Danmark, ligesom kommunismens under den kolde krig.

En åben samtale om indvandringen som i Danmark, er allerede af historiske grunde sværere at gennemføre i Sverige. Det politiske klima er så betændt, at offentlige samtaler næppe kan gennemføres. Vi forstår ikke længere hinandens politik.

Riksdagsvalget 2002 chokerede regeringen

Det lille oppositionsparti, Sverigedemokraterne, gik frem trods magthavernes forfølgelser. Folket forstod sig åbenbart ikke på demokrati. Nu skulle de lære det. Socialdemokratiet udtænkte en strategi og spandt et netværk.

I Älmhult f.eks. tilrettelagde man en „demokratiforbereelse“ (sic!). Lederen for projektet, socialdemokraten Stefan Jönsson, kundgjorde, at man skulle koncentrere sig om „ligeværd og lokaldemokrati“. Det skulle „bygges

nedenfra og op“ begyndende med de „små børn“. For at kende børnenes ønsker, skulle politikerne tale om demokrati på skolerne og høre, hvordan børnene ville ha det? „Det er vigtigt, at de er med til at påvirke deres miljø og lærer, at det går at påvirke.“

Har man hørt de toner før?

Fra „pionér-systemet“ i Sovjet? Fra Maos lille røde? Eller fra 68’ernes indoktrinering i 70’erne og 80’ernes skoler: „Børnene skal være kritiske!“ - mod alt - undtagen mod 68’ernes marxisme.

I Sverige betyder ordet „demokrati“, at man kritikløst og med alle midler, selv med den groveste vold, bekæmper de partier, som vover at have en anden mening om indvandring og finanspolitik end det - åh, så demokratiske socialdemokrati. Man vogter „den gode stat“, „folkhemmet“, med samme metoder, som man hævder at ville bekæmpe. Svensk politik minder på mange måder om Tyskland, da Hitler med sine stormtropper kom til magten.

Arbejdsløshed

Sverige har i dag over en million arbejdsløse! De omfatter mange grupper: åbent arbejdsløse, arbejdsløse anbragt i arbejdsmarkedsforanstaltninger (f.eks. kursus) og deltidsarbejdende, som skulde arbejde heltid for at kunde forsørge sig selv, langtidssygemeldte og førtidspensionister, som skulde kunne arbejde, hvis der fandtes lempligt arbejde.

Mange unge forsømmer skolen. Når de så siden står uden job, går de til Komvux (Kommunens voksenundervisning) og belaster dermed kommunernes økonomi. Det er altså ikke landets behov for professionelle, som styrer indvandringen, men angivelige behov for beskyttelse af forfulgte eller af humanitær anledning.

“...Mona sagde, at ”den som hedder Muhammed skal få jobbet”

Indvandringen til Sverige består næsten udelukkende af asylsøgende familier. Muslimerne er den største gruppe. Sverige har omkring 400.000 muslimer i landet, og de tager stærkt til for hvert år. Den helt store tilstrømning begyndte med amnesti for alle asylsøgende i 1994 og fortsætter stadig med store tal. Årlig får ca. 60.000 personer permanent opholdstilladelse, nogle gange op til 100.000.

Det turde være helt klart, at når industrierne flytter ud af landet, behøver landet ikke import af flere arbejdsløse udlændinge. Men rigdagspartierne vælger tydelig nok at fortsætte udviklingen af det multikulturelle samfund frem for kampen mod arbejdsløshed. En konstant høj arbejdsløshed fremtvinger før eller senere dårligere forhold inden for arbejdsretten og de sociale trykkehedsystemer.

Kaldes end ikke til samtale

Indvandrere har svært ved at få arbejde. De kaldes end ikke til samtale, når de indsender ansøgning. Ganske logisk, skriver den svenske professor Åke Daun.

Der er sikkert kvalificerede ansøgere blandt indvandrerne. Men også mellem de indenlandske navne, og det afgør sagen. En ny medarbejder indebærer altid en vis risiko. Hvordan passer vedkommende ind i arbejdsgruppen? I det fælles arbejdsmiljø?

Om udlændinge véd arbejdsgiverne kun ét: at de intet véd. Måske kan indvandrere passes ind i arbejdsgangen? Men det ved man ikke. Med landets egne borgere er det anderledes. Arbejdsgiverne ved temmelig godt, hvordan svenskere plejer at være, og de mener ikke, at det er deres job at virkeliggøre politikernes integrationsmål. Det er det heller ikke i et demokrati.

Den stenrige sheik

Ikke al industri flytter til lande med lavt lønniveau. Der er også industrier og store handelsfirmaer, som bliver i Sverige, men som købes af udenlandsk storkapital. Se nu på ham Muhammed H. Al-Amoudi. Gennem det svenske byggefirma ABV fik han foden indenfor i Sverige.

I 1984 fik statsminister Olof Palme ordnet en kæmpekontrakt på 100 milliarder svenske kr. for entreprenørfirmaerne Skanska og ABV med kong Fadh af Saudi Arabien. Der skulle bygges lagerrum til olie i bjergene.

Men firmaerne fik skruper. Kunne Saudi Arabien betale? De hoppede fra, men måtte sælge kontrakten for at undgå skadeserstatning til araberne. Al-Amoudi skulle ordne sagen. Det lykkedes ham at få rejst den fornødne kapital på 125 milliarder sv. kr. Ingen véd hvordan.

I 1994 købte Al-Amoudi OK Petroleum for 6 milliarder og blev Sveriges største arbejdsgiver med 15.000 ansatte. OK skiftede navn til Preem. Nu fulgte i forrygende fart opkøb af svenske firmaer. Al-Amoudi finkæmmede markedet for givtige investeringer. Alt havde interesse.

Al-Amoudi fik også øje på det kriseramte svenske boligmarked. Han overtog nogle af Stockholms mest eksklusive lejligheder, bl.a. det såkaldte VBB-hus ved Stureplan og Ivar Kreugers ærværdige tændstikpalads. Hans investeringer i lejligheder har i dag en markedsværdi på 2 milliarder kr. Alt i alt investerede han 15 milliarder kr. i 1990'erne. Al-Amoudi har luksuslejlighed i Stockholm og herregård ved Mälaren og kan nemt smutte herop med sit jetfly. Preem er den mest givtige af alle hans mange svenske investeringer og omfatter Sveriges største raffinaderi i Lysekil. Nu sidst har han kastet sig over Skåne - ikke mindst Malös Vesthavn. Som god muslim bidrager han naturligvis økonomisk til at sprede islams budskab.

Regner man alle sheikens investeringer i verden sammen, så er han god for 65 milliarder (svensk valuta):

25 i Sverige, 20 i Saudi Arabien, 10 i Etiopien og 10 i andre lande!
(Kilde: Weekendtillæg 20.-21. maj 2005 af „Dagens Industri“ samt „Världen idag“s tillæg „Næringsliv“ 7. juli 2005)

Argusøjne

Selvom Sveriges regering hele tiden har hævdet, at integrationen gik godt, tvivlede den åbenbart på sig selv, for den bestilte en undersøgelse hos Migratrionsverket* for at få forholdene under kontrol.

**) Migrationsverket, tidligere Statens Invandrarverk, er Sveriges øverste organ i indvandringsager.*

Redegørelsen - »Projekt ARGUS« - spænder over to år og afleveredes 31.12.2000. Den afslørede uhyrlige svindelmetoder og millionbedragerier mod staten. En slem overraskelse for magthaverne!

Rapporten blev tiet ihjel!

Hvis folk opdagede politikernes totale fiasko og de enorme falsknerier, kunne det skabe „fremmedhad“.

Hvordan kan millionbeløb ødsles ud til alle mulige fremmede tiltag, mens der er stadig færre ressourcer til skoler, ældreomsorg, hospitaler, politi, postvæsen, landets forsvar etc.

Argusrapporten blotlagde statens slendrian:

De mest almindelige bedragerier gælder illegalt ophold i Sverige. Personer, som er blevet udvist eller savner opholdstilladelse, har fortsat kunnet bo i landet og udnytte hele velfærdssystemet, når blot de én gang var blevet opført i folkeregistret.

Sort arbejde i rengørings-, restaurations- og byggebranchen er blevet sat i system og organiseret fra hjemlandet, bl.a. fordi udvisninger ikke automatisk anmeldes til skattemyndigheder og folkeregister. Indvandrere, der fritages fra kravet om arbejdstilladelse, arbejder ofte sort samtidig med, at de modtager dagpenge, boligstøtte og særlig hjælp til briller, klæder, kørsel etc. Bedrageriet i denne kategori anslås til 10 millioner kr. om året. Udover det kan der være hjælp til tandlæge, fri advokat, tolk m.m.

Mange med opholdstilladelse får alderspension, socialbidrag, børnebidrag, forældrepenge, flerbørnstillæg, boligstøtte m.m., skønt de opholder sig i udlandet, angiveligt på grund af „bedre klima - sørge for slægten og tage sig af huset derhjemme“. Svensk opholdstilladelse beholder de af økonomiske grunde! – Men hvordan kan man bo i et land, man efter eget udsagn er flygtet fra på grund af „undertrykkelse og forfølgelse“?

Fingerede tilknytninger, som kan give permanent opholdstilladelse og „legalisere“ indvandring, *købes og sælges* på det frie marked: proforma-ægteskaber indgås med den højstbydende eller mod en fast pris fra 75.000 kr. og opefter. Pengene kommer ind igen siden, når man er vel etableret som „ny-svensk“. Pigerne i disse skinægteskaber er ofte børn, idet muhammedanere anser 9-årige piger for giftefærdige.

Personer med opholdstilladelse optræder undertiden med flere identiteter. De søger asyl under nyt navn for at „forbedre økonomien“ samt „muliggøre yderligere indvandring“. Bedragerierne i denne kategori anslås til mindst 65 millioner kr. årligt.

Hvorfor kun tage fingeraftryk af **asylansøgere**? I Finland ophørte de mange falske identiteter, da man begyndte at tage fingeraftryk af dem, der søgte **opholdstilladelse**. Konklusion af Argusrapporten: Staten har fuldkommen ansvarsløst forsømt opsyn med de fremmede og sagsbehandlerne til skade for den svenske befolkning

Argusrapporten handler alene om svindel og bedrageri mod staten. Hertil kommer megen anden kriminalitet, som rammer de tyngede skatteborgere. Som man reder, så får man ligge. De har selv valgt deres regering.

Se videre universitetslektor Lars Janssons grundige redegørelse for Sveriges arbejdsmarked og økonomi her bagerst i bogen.

Indlæg på »Exilen« oktober 2005:

Hvorfor siger man hele tiden, at integrationen mislykkedes?

Den går strålende!

Svenskerne har for længe siden indordnet sig og er vel integrerede.

Også danskerne og nordmændene kommer snart at give efter.

Asylfiduser

Det gælder om at få opholdstilladelse, som kan føre videre til statsborgerskab. Sagerne kan evt. fremmes gennem brug af egne eller andres børn.

Den øjensyge pige, Nadina, sysselsatte svenske journalister i længere tid, og den ene tårevædede fremstilling efter den anden fremførtes i massemediernes. Fakta er følgende:

Den bosniske familie Imamovic (moder og tre børn) kom i marts 1999 til USA ved hjælp af Nadinas storesøster Edina og en amerikansk valgkontrol. Nadina undersøgtes ved øjenklinikken ved Massachusetts General Hospital samt ved Perkins Institut for blinde ved Bostons Børnehospital. Efter nøje undersøgelser konstaterede samtlige øjenspecialister, at det ikke gik at operere Nadina, og det var heller ikke muligt at forhindre, at hun bliver blind.

Kilde: Artikel i Portsmouth Herald af Jason Schreiber den 28. marts 1999

De amerikanske læger tilbød Nadina behandling i USA; men da familien Imamovic ikke kunde få permanent ophold og social pleje, afslog de tilbudet. Så rejste familien med søsteren Edina som tolk til Sverige og efter 5 afslag på asylansøgninger dør et smut til Tyskland. I 2002 skulle den sjette anke behandles i svensk udlændingenævn. Den 23. november 2002 sad søsteren Edina i TV og anklagede det svenske immigrationværk for, at Nadina bliver blind. En uhørt anklage! Familien har siden 1999 vidst, at Nadinas sygdom ikke kan helbredes med operation, og at pigen ubønhørligt bliver blind. Den pleje, Nadina behøver, findes i Bosnien ifølge svenske lægers undersøgelse.

„Tilfældet Nadina“ var ikke andet end ren og skær afpresning om opholdstilladelse for familien på falsk grundlag.

„Apatiske“ børn

Psykatri bliver ofte misbrugt. I totalitære regimer erklæres politiske modstandere ofte for sindssyge. Også i Norden kan man træffe psykiatere, hvis afgørelser er politisk betonedede. I månedsvis hørte svenskerne om, hvordan asylsøgende indvanderes børn lå apatiske hen, psykisk påvirkede af deres familiers ulykkelige situation. De spiste ikke, legede ikke, snakkede ikke. De bare lå! Nogle måtte mades. Nogle slæbtes rundt i kørestole.

Afslag på asyl fører gerne til nye ansøgninger - i én uendelighed. Det koster umådelig mange penge. Gode indtægter for læger, psykiatere, psykologer, advokater, tolke etc. etc., som derved har interesse i at holde systemet kørende. Langt over halvdelen af de asylsøgende med „apatiske“ børn kommer fra det tidligere Sovjet og Jugoslavien. Det var så at sige kun i Sverige, indvandrerbørn blev ramt af den mystiske sygdom. Et problem for psykiatrisk ekspertise!

Nogle ymte noget om, at det hele var et stort fupnummer: at børnene på forældrenes foranledning - med trusler om klø eller med bedøvende medikamenter - spillede komedie, for at forældrene kunne opnå opholdstilladelse i Sverige. Ja, selv lederen af statens integrationsvæsen, Barbro Holmberg, antydede forsigtigt sin mistanke. Børnene var alene med deres forældre om natten.

En politimand i Nordland, som stod for hjemtransport af udviste, var så uforsigtig at udtale sig til en journalist efteråret 2005; han havde observeret, at børnene forandredes, når de kom op i flyet. De kunne gå uden kørestol og

spiste med god appetit. I stedet for at undersøge politimandens beretning, anmeldte journalisten ham for „diskrimination“.

Selv om andres iagttagelser stemte overens med politiets, blev sandheden stadig fortiet. Dels er den almindelige „Svensson“ utrolig naiv og synger immerværk den samme indoktrinerede jammervise om, at Sverige må hjælpe. Dels er der som nævnt mange penge i forholdene.

»Svenska Dagbladet« afslørede endelig hele svindlen:

En rejseburaukæde i det tidligere Sovjet med filialer i de islamiske Kaukasusrepublikker havde specialiseret sig i rejser for asylsøgende til Sverige.

„Vil du blive statsborger i Sverige?“ hed det. Burauet havde skaffet 700 personer asyl i Sverige. Priserne lå mellem 3.000 og 15.000 dollar, hvilket vil sige, at burauet som minimum havde haft en indkomst på over 20 millioner svenske kroner.

Man skulle ikke tage sine papirer med til Sverige, for så risikerede man at blive hjemsendt. Man kunne finde tilforladelig hjælp hos præster og Svenska Kyrkan, og man navngav endog en række advokater og russiske kontakter i Sverige. Man informerede også om, hvordan forældre kunne opnå asyl ved at gøre børnene apatiske, bedøve dem med forskellige medikamenter. De måtte blot passe på, at det ikke blev opdaget.

Sommeren 2005 foretog det russiske politi en razzia. Rejseburauet gik under jorden. Det svenske Säpo (modsvarende dansk PET) blev informeret om sagen. – Kilde: Svenska Dagbladet, Expressen m.fl.

Efterspil: Efter et års forløb kom så TV-programmet »Granskning« med „Spillet om de apatiske børn“ 21.9.06. Psykiaterne Th. Erikson og Th. Jackson og psykolog P. Engelsø, som tidligere havde konkluderet, at børnene var manipulerede af forældrene og forgiftede, samt regeringsrapporten, der talte om asylfusk, og integrationsminister Barbro Holmen og politibetjenten m.fl. blev alle af journalisterne hængt ud som en „racistisk sammensværgelse“, der ikke havde nogen som helst relation til de faktiske forhold og var i strid med international flygtningelov...

Flere fiduser

En jugoslavisk familie, der kom til Malmø for ti år siden og fik permanent opholdstilladelse, ville flytte til Gävle, hvor de havde slægtninge. Da de ikke kunne finde bolig, flyttede de ind hos deres slægtninge, men lejligheden

var for lille til de mange børn. De forlangte så, at kommunen skulle skaffe dem en lejlighed, men de blev afvist. Så slog de sig ned i en jordkælder, tændte ild og blev „tilfældigt fundet“ af en mand, der så røgen. Efter sigende lå de som bevidstløse på gulvet, så han tilkaldte redningstjenesten.

På den måde lykkedes det dem at få en lejlighed af socialtjenesten. Journalisten spurgte socialtjenesten, om ikke de var bange for, at det ville inspirere andre til samme teaterforestilling.

Kilde: TT og Helsingborg Dagblad 20.1.07.

Studiebesøg

Svenske foretagender får forespørgsler fra udlandet angående studiebesøg på virksomheden. Da det drejer sig om en delegation, beder man det svenske firma ordne visum for deltagerne. På dagen for studiebesøget kommer der ikke et øje, og hele programmet må aflyses. Men de udstedte viseringer beholder „delegationens“ medlemmer. De er nyttige, når man søger asyl!

I forhold til den svenske befolkning tager Sverige imod 5 gange flere indvandrere end andre lande i Europa. Sverige tegner sig også for 27% af alle permanente opholdstilladelser (PUT) i Europa, skønt svenskerne selv kun udgør 3% af EU-befolkningen. Intet andet land i verden har en så generøs asylovgivning og så naive politikere som Sverige og en så overbelastet immigrationsmyndighed. Intet andet land slipper så mange fremmede fra ulandene ind uden dokumenter og identitetspapirer. Over 80% har ingen dokumenter.

Intet andet land i verden giver omgående de nyankomne adgang til den sociale velfærd og udfærdiger senere statsborgerskab uden at stille krav. Indvandringen alene bruger 25% af alle offentlige ressourcer.

Vel etablerede i Sverige kan indvandrerne udnytte den gamle konvention mellem de fem nordiske lande og oversvømme Finland, Norge, Danmark og Island. Sveriges fire broderfolk kan ikke være tjent med Sveriges politik. Den skader alle i Norden - og også i det øvrige Europa.

Kilde: Artikel af Bo de Silva på hjemmesiden „Blågula frågar“ 1.6.2004

www.sd-kuriren.info

„Største indvandring nogensinde – vi skriver historie!“

triumferer Sveriges Statistiske Central Bureau (SCB) begejstret 20.12.06. For tredje år i træk er antallet af asylansøgere steget betydeligt i Sverige, en stigning på 60% fra 25.000 til 40.000 i forhold til 2005. Sverige har allerede godt 2 mio. indvandrere svarende til 22,2% af den samlede befolkning på godt 9 mio., når integrerede og deres børn medregnes.

I alt beregnes 96.800 personer at være indvandret i løbet af 2006 i henhold til SCB's præliminære statistik december 2006. Heraf er 30.000 rimeligvis „familiesammenførte“. En forøgelse på 48% sammenlignet med 2005. I de 131 år, SCB har målt indvandringen, har den aldrig været så høj. En person er „indvandret“, når han/hun er blevet indskrevet i folkeregistret i Sverige.

Ved årsskiftet 2006/2007 vil indbyggerantallet i Sverige rimeligvis vise sig at være på 9.114.800 personer efter SCB's beregninger, idet det er vokset med hele 67.100 personer i 2006. En så kraftig forøgelse har Sverige ikke haft de sidste 12 år.

Vi skriver historie! Hurra-a-a!

Nu må det være stop!

„De indvandrere, der allerede er her, må have en chance, inden man tager imod flere,“ mener skotøjshandler Suat Cicek i Malmø. Han kom fra Tyrkiet i 1960'erne.

Sverige praler af flygtningepolitikken, men den bedrager både indvandrere og svenskere. Rosengårdsproblemer findes i hele Sverige: arbejdsløshed, kriminalitet og ghettoisolering, men som man reder, får man ligge.

Folk lokkes til Sverige af rygter om velfærd, men man må forebygge indvandrerstrømmen i stedet for passivt at tage imod mennesker. Selv uden tilstrækkelige ressourcer fortsætter Sverige sin politik, som om de vil vise, at de er de dygtigste. Havde Sverige været et firma, var det gået konkurs. Man må stille krav til indvandrerne, så de gør nytte, lærer sproget, integreres og selv finder sit udkomme.

De passiviseres af bidragssystemet. Først når de sidder med sine børn i en lejlighed uden fremtidsudsigter, indser de, at de tog fejl. Vi burde stoppe indvandringen helt en tid, forsøge at finde job til alle, der allerede er her. Derefter kan vi muligvis fortsætte.

KRIMINALITETEN I SVERIGE

Kriminaliteten vokser, mens samfundet ser på

TV-programmet »Granskning« viste 24.2.04, hvordan børne- og ungdomskriminaliteten vokser i storbyerne. Et kikk på de tre hårdest belastede bydele i Malmø. Kun 1/3 af de rapporterede tilfælde undersøges, og af disse fører kun halvdelen til yderligere skridt. Altså kun indsats i hver sjette tilfælde. Den består gerne i samtale mellem forældre, børn og socialtjenesten. Samtalerne er - frivillige! En tredjedel af forældrene modsætter sig den indsats, som socialtjeneste foreslår. Kun i de færreste tilfælde anbringer man de unge på en institution.

Ikke bare mindre forbrydelser ignoreres, men eksempelvis også voldsforbrydelser, begået af børn mellem 9 og 12 år. Politiets arbejde virker håbløst, og det gør det svært at rekruttere mandskab til ungdomskriminaliteten. Dette medfører, at anklagere og domstole ikke kan nå at rejse sag inden for de 6 uger, som loven har fastsat.

TV-programmet afslørede også omfattende ligegyldighed med papirerne hos socialtjenesten. Samarbejdet mellem politi og socialkontorerne fungerer ikke.

(Kilde: TV „Uppdrag Granskning“ 24.2.2004)

Vejen til afgrunden

„Det går ad helvede til i Malmø!“ sagde politiet, men turde ikke sige det højt. - Ytringsfrihed er en by i Rusland. - Grov vold, røverier og voldtægt er blevet en del af hverdagen, men det forties, da det ikke rimer med regeringens propaganda.

Massemedierne vinkler situationen, og myndighederne giver efter. Det er ikke „Pär“ eller „Stina“, som opfører sig ad helvede til. Hvorfor ikke sige lige ud, at ungdomsbanderne f.eks. i Landskrona er albanske forbryderbander, som vil have kontrol med byerne og sprede skræk.

Samfundet svigter. 68'erne sidder i dag i høje stillinger og bidrager til det moralske forfald. Det kan ikke fortsætte sådan. Der findes kun ét alternativ: at værne om de værdier, som vore slægter byggede velfærdssamfundet på. Et ordnet samfund, som værner om familien. Hvor man kan leve, udvikles og føle tryghed.

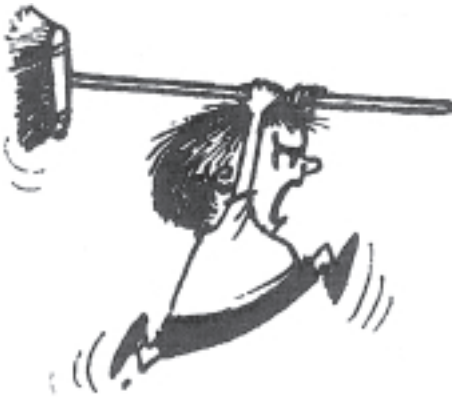
Intet multikulturelt samfund har vist positiv udvikling.

Skolebrande

Skoleafbrændinger kaldes også gerne „mordbrande“, eftersom der oftest er en beboelse på skolen. I 2001 var der 139 brandstiftelser på skoler i Sverige! I 2003 var der 5 skolebrande på bare halvanden måned med skader for 2,8 millioner kr., dobbelt så meget som skolebrandene i Malmø kostede hele 2002 (Sydsvenskan 9.5.03):

I begyndelsen af 2005 var der i snit to skolebrande om ugen i Göteborgområdet ifølge redningstjenestens statistik (maj 2005). Skolebrandene tager dramatisk til og kostede 2005 omkring 300 millioner kr.

„Och skolorna di brinner å brinner,“ som der stod på Exilen 25.6.2006:

Forbitret på skole og samfund

Hvorfor stikker elever ild på deres skole? Sikkert fordi de hader den og samfundet. Det multikulturelle har udartet. Manglende disciplin, uro, hærværk og mobning, både i klassen, frikvarteret og på skolevejen.

Lærerinder hånes og lærere risikerer at få tæv af de store knægte.

I Landskrona måtte de for nylig lukke en hel skole... Nogle skoler installerer elektronisk overvågning for dyre penge...

Integrationen er totalt mislykket.

MORD

Mord er blevet ganske almindeligt i Sverige. Ifølge det svenske kriminalpræventive Råds (= Brottsförebyggande Rådet (BRÅ)) statistik anmeldtes der 245 mord (drab, mishandling med døden til følge) i 2006 og 76.864 tilfælde af grov mishandling.

Bortset fra de politiske mord på Palme og Anna Lindh er mordet i Salem nok det, der har vakt mest opsigt. Kendt for sit meningsløse had og barbariske brutalitet. Det har givet anledning til store årlige manifestationer, som man i det politisk-korrekte Sverige gerne kalder nazistiske...

Mordet i Salem 9.12.2000

Mordet var ikke det centrale. I vor tid foregår der jo så mange mord. Det var den uhørt grusomme, langtrukne mishandling af Daniel Wretström, en 17-års dreng, som bare vejede 53 kg. Hans var glatraget og ansås for nazist. Det blev mange svenskere før i tiden - helt op i regeringen - men de blev ikke lynchede! Den gang var der ingen indvandring.

Da Daniels krop var flænset til uigenkendelighed af spark, slag og knivhug, og der knapt var mere liv i hans bevidstløse krop, huggede en i banden en kniv i ryggen på ham flere gange og skar til sidst halsen over på ham. Nogen kan påberåbe sig, at det var et nådestød. Det var ikke helt samme langsomme, pinefulde halshugning under bødlernes sadistiske nydelse, som islamister har vist på videofilm fra deres henrettelser af gidsler.

Ligegyldigt om Daniel var nazist eller kommunist, eller hvad han nu var, så havde han samme ret til sine meninger som alle andre i Sverige - officielt! Straffen blev - som ventet - meget mild for deltagerne i bande-overfaldet på Daniel - psykologsamtale om det forkastelige i vold, samt samfundstjeneste i 40 timer!

Den 18-årige Khaled O, som fuldførte aktionen, dømtes i første omgang til retspsykiatrisk behandling. Som søn af en afdelingschef i Stockholms skoleforvaltning (tidligere rektor i Vårby) skulde hans identitet åbenbart beskyttes. Hans navn hemmeligholdtes, og retssagen og dommen omtaltes ikke i massemedierne, ligesom kopi af dommen ikke måtte udleveres.

Kilde: Læge Bergqvist i »Fri Information«.

Fire rovmord opskræmte smålændingene

Smålændingene følte, at man var på vej tilbage til jungleloven, hvor enhver måtte beskytte sig selv og sit med jagtbøssen klar ved sengen. Med Landbrugernes Rigsforbund og Husmændenes Rigsorganisation i ryggen henvendte de sig i 2004 til justitsminister Thomas Bodström, som arrogant afviste dem.

Men da modstanden voksede, og Moderaternes leder Reinfeldt (nuværende statsminister!) rejste de 500 km ned til Markaryd for at tale med folket, indså Bodström sin fadæse. Nu ville han også tale med skovbønderne. Han tog sin 2-3-årige datter med på armen for at charme sig til velvilje.

*Bodström
havde ikke
tid.
„I dag
spelar jag
fotboll i
AIK.“*

Bodström fik overrakt 11.717 underskrifter.

„Vi protesterar med stor vrede och kräver omedelbara åtgärder mot den lavinartade ökande kriminaliteten och våldet i Sverige.

Landsbygdens folk lever i dag i ett totalt rättslöst land.

Politiker! Ni måste omedelbart göra något! Annars har ni ingen moralisk rätt att sitta kvar på era poster!”

(Vi protesterer med stor vrede og kræver omgående forholdsregler mod den lavineagtigt voksende kriminalitet og vold i Sverige. Landsbygdens mennesker lever i dag i et totalt retsløst land. Politikere! I må omgående gøre noget! Ellers har I ingen moralsk ret til at blive siddende på jeres poster! Vi kræver, at justitsministeren lever op til sit ansvar eller går af!)

Vi kræver: (her fulgte 13 krav fra Sjöbodagruppen).

Justitsministeren forsøgte at feje det hele til side ved at hævde, at kriminaliteten ikke var vokset. Men avisen »Världen idag«, som gang på gang har turdet tale regeringen midt imod, lagde dokumentation på bordet, som afslørede løggen. - Og lillepiggen kunne ikke hjælpe sin far.

Et af de fire rovmord (alle begået af indvandrere) gav anledning til bogen »Ett helt vanligt mord« af Johan Engblom, Leo Förlag, 2006. Ved en lille mindstund ved Traryd Kirke for de fire rovmord fortalte han, hvordan han fandt sin gode ven og nabo liggende myrdet på gulvet i badeværelset...

Da det snart efter kom frem, at sidstnævnte morder i flere år havde boet illegalt i Sverige, skønt han var internationalt efterlyst for mord, og svensk politi havde taget ham for manglende kørekort, rejste det en masse spørgsmål. Forarget over myndighedernes mangel på ansvarlighed og politiets inkompetence spørger Engblom til sidst: „Hvad kan den enkelte borger gøre for at sikre sig mod desperate morderes ondskab?“

Voldtægt er et våben

Sverige har rekord i voldtægter. Den seneste opgørelse fra (BRÅ) BrotsförebyggandeRådets statistik viser, at antallet af anmeldte voldtægter er steget på 10 år fra 1.608 i 1996 til 4.189 i 2006 (året 2006 endnu ikke færdigopgjort!)

Ser man alene på piger under 15 år, var der en stigning af voldtægter på 64% fra år 2004 til 2005.

Tager vi hele tiårsperioden 1995-2005, udgjorde stigningen af samtlige voldtægter 122%, men for piger under 15 år 193%!

Trods stadig stigning i voldtægter er det kun få sager, der fører til domfældelse. År 2000 anmeldtes der 300 fuldbyrdede voldtægter mod børn, hvoraf kun 59 førte til tiltale. Anklagemyndigheden opgiver ofte for hurtigt og frafalder tiltalen. I 20-30% af tilfældene i Stockholm taler man ikke engang med barnet. Måske skyldes det, at både forældre og sociale myndigheder ved, hvor svært det er at få en fældende dom.

Voldtagen - en af mange tusinde

BRÅ forsøgte at forbedre den horrible voldtægtsstatistik ved at rette på tallene i sin pressemeddelelse. Antallet af anmeldte voldtægter steg ifølge BRÅ med 44% fra 2004 til 2005. Men i pressemeddelelsen har de klemte tallet ned til 32%. Desuden prøvede BRÅ at bortforklare den voldsomme stigning af anmeldte voldtægter: den skyldes i høj grad en lovændring, som trådte i kraft den 1. april 2005, hævdede man på BRÅ's hjemmeside.

Men den store stigning i antallet af voldtægter fandt sted de første tre måneder af 2005 - altså før lovændringen! Det var en stigning på 64% i forhold til de samme måneder i 2004. I efteråret 2006 er vi oppe på én voldtægtsanmeldelse hver 3. time!
(Kilde: BRÅ via »Världen idag« 7.7.2006 m.fl.)

Kyskhedsbælte og peberspray

En ung, gæv kvinde i Nordland, Nadja Björk, 20 år, har sat en buksesikkerhedslås i produktion. Låsen sættes oven på den almindelige bukselås. Det kræver to hænder at åbne den, hvilket giver et voldtægtsoffer en ekstra chance til at frigøre sig fra en seksualforbryder. Låsen har allerede vist sig nyttig i praksis. Den kan købes hos Nadja Björk i Skellefteå, mobil: 070-2770396.

I følge loven er peberspray et våben og kræver derfor licens, men Lennart Gabrielsson fra politiledelsen i Stockholm synes, at man skal åbne for muligheden at lade kvinder have peberspray i lommen.

Taquia

Det islamiske begreb *taquia* anvendes ivrigt i retssager i Sverige. Taquia - den moralsk set tilladte løgn - bruges mod alle vantro, ikke mindst mod myndigheder. Den er Allah velbehagelig, fordi den tjener islams sag. Lige-gyldigt hvor klart skyldspørgsmålet måtte være i en retssag, så fortsætter islamiske forbrydere gerne hårdnakket at hævde deres uskyld.

Gennem filmatiseringen af Betty Mahmoodys bog *»Ikke uden min datter«* (Not without my daughter) fik den europæiske almenhed indsigt i begrebet: i filmen lover den muslimske ægtemand højt og helligt - med hånden på koranen - sin amerikanske kone, at de bare skal på to ugers besøg i hans hjemland, Iran, og derpå vende tilbage til USA. Men løftet var ikke noget værd. Det var givet til en „vantrø“. Tilmed til en kvinde. Og Allah ville i den givne sag helt sikkert tilgive ægtemandens løgn og brudte løfter...

Kriminalitetens „frie bevægelighed“

Globaliseringens åbne grænser med sparsom eller ingen grænsekontrol indførtes til glæde for storkapitalen, men til ulykke for menigmands dagligliv. Kriminelle fra alle verdenshjørner strømmer ind i Sverige, og sygdomme, som den tidligere så hærgende tuberkulose og aids m.m., har fri adgang.

Under sådanne forhold begyndte svenskerne naturligvis at knurre. Ovenfor nævnte Sjöbodagrupper var en af mange mindre oprørsgrupper, som dannedes i Sverige. Årsagen var den socialdemokratiske politiks totale fiasko og uduelighed på alle områder. Når „sosserne“ ikke lyttede til folket, greb oppositionspolitikere ind.

Ligesom moderaternes Reinfeldt kom til Sjöbo, var også Kristdemokraternes leder, Göran Hägglund på tærne. Han sammenkaldte oprørsgrupperne i det sydlige Sverige til et stormøde i Växjö: Sjöboda-gruppen, Elgruppen imod de høje priser på el, Gnosjö-gruppen for små erhvervsfolk, Gudrunstorm-gruppen for skovejere og skovarbejdere, Ulve-gruppen for bønder med fåreavl og Forældregruppen, som kæmpede for frit valg af børnepasning i stedet for institutionerne og mere tid til deres børn.

Mødet her før valget 2006 fik naturligvis megen opmærksomhed fra mediernes side og bidrog således til valgresultatet. „Sosserne“ har længe nok ignoreret den brede befolkning. Forældregruppen fik god opbakning af avisen *»Världen i dag«* og har nu fået deres sag op i den nye rigsdag.

Religionsfrihed

Nogle mennesker tror, at religionsfrihed uden videre giver ret til at bygge moskéer. Nej, det hører under byplanlægning etc. Man behøver ikke en bygning, hverken kirke eller moské, fritime eller bedetæppe for at udøve sin tro.

Islam i Sverige

Islam er siamesiske tvillinger: religion og politik, et dobbeltspil, uadskillelige, én og dog to. Hver eneste moské i Norden er en trojansk hest - af arabisk race. Sverige har et helt stutteri. Findes der et mere naivt folk end folkehjemmets tæmmede svenskere? De fleste forstår ikke, hvad en moské og en koranskole indebærer. De lytter ikke til Kassandras advarsler. **Sverige går under!**

Moskéer

Sverige har i 2006 i alt seks „rigtige“ moskéer: i Gøteborg, Malmø, Stockholm, Trollhättan og Uppsala. Desuden er der planlagt og/eller fables om moskébyggeri i: Växjö, Gävle, Skövde, Umeå (Verdens nordligste), Västerås, Eskilstuna, Örnsköldsvik, Linköping og yderligere 2-3 moskeer i Malmø (med hjælp fra muslimer i Danmark! og imam Ahmed Abu Laban. Sidstnævnte døde imidlertid 1.2.07).

På gale veje

Moskeen i Malmö, som ejes af Islamic Center, brændte under mystiske omstændigheder i april 2003. Branden var påsat, og politisk-korrekte politikere og andre antydede, at det nok var „højreekstremister“..., mens rygten løb blandt muhammedanere, at det var jøder, for „nogen“ havde malet en Davidsstjerne...

Skånepartiet, som er imod moské og indvandring, havde ofte følt sig chikaneret ved en slags blokering af deres radios spørgeprogram... Det viste sig nu, at partiet kort før moskébranden havde købt en mobiltelefon og havde ringet flere gange til Islamisk Center. Men... via teleselskabet COM verificeredes køberen imidlertid som værende leder af – Islamisk Center!

Han hed Bejzat Becirov.

Malmö-moskeen brænder

Sagen anmeldtes af Skånepartiet til politiet efter branden og omtaltes forsigtigt i pressen. Men hverken journalister eller politi fortsatte efterforskningen. Det havde ellers været rart at vide til hvem mere, Becirov havde ringet (med „Skånepartiets mobiltelefon“), og hvad han havde sagt til Islamisk Center og andre i den aktuelle periode 29.3.- 4.4.2003.

Havde han fremsat trusler?

F.eks. om brandstiftelse?

Ovenstående aktionsmetode er ikke ukendt. Recepten har været brugt i umindelige tider både i skrifter og i happenings. Aktionen udføres som om, den var lavet af ens modstandere. Den skal vække forargelse og vrede i befolkningen, så den vender sig mod den grimme modstander. I vore dage kaldes det, så vidt jeg ved, „sort propaganda“.

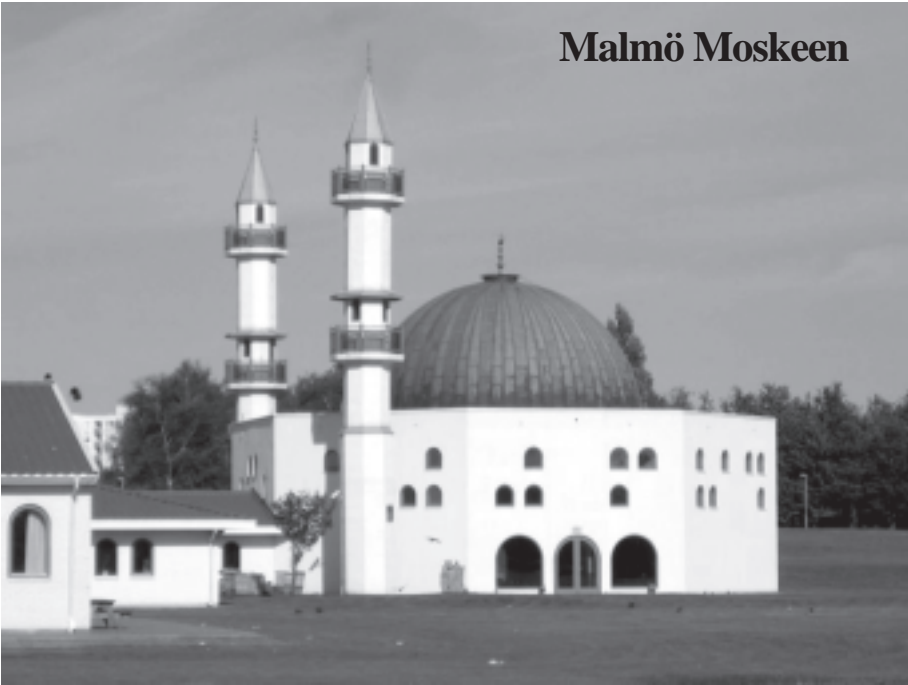
Moskéen blev genopbygget, og to år efter branden blev den genindviet på Svenska Flaggans dag 2005 med opbud af politikere, politichefer, præster, biskoppen i Lund og mange andre islamvenner. Ombygningen havde kostet nogle titals millioner, hed det.

”Sverige är vårt land, och därför ska vi inleda med nationalsången”, lød det. (Nationalsangen er ellers bandlyst af rektorer i mange skoler „af hensyn til - muslimske børn!!“)

At man stadig ikke havde pågrebet brandstifteren, kastede en mørk skygge over festen, skrev »Sydsvenskan«. - „Det sidder og trykker som en klump inden i mig,“ sagde Bejzat Becirov. (Herregud dog, kom han til at sluge Skånepartiets mobiltelefon?)

På hjemmesiderne tumlede Svenssonerne sig med spydigheder om moskébrandens „insiderjob“, om forsøg på forsikringsbedrageri, manglende byggetilladelser, sovende eller korrupte politikere, og - hvem havde haft

Malmö Moskeen

nøglen til det lokale, hvor ilden opstod? - og hvad med de 5 mio. kroner, som efter sigende brændte på kontoret (til støtte for terrorvirksomhed?) etc. (Sande rygter?) - Hvordan det nu end var, så var moskéen blevet større, så „nu kan vi tage os af omskærelse af drenge,“ forklarede man.

Omskærelse

I pressen stod, at Islamisk Center kunne omskære drengebørn og ville stille deres ekspertise til rådighed for alle, der måtte have brug for det - *og har et medlemskab*” (redaktionens kursivering!) Det betyder, at jøder og andre kan blive omskåret ved at melde sig ind i Islamisk Centers muslimske fællesskab. Hvilke rævestreger! Og så koster det kun 1000 kr., langt under den pris, som lægerne tager.

Men er omskæringen tilladt? Har Islamic Center en uddannet kirurg og narkoselæge til operationen, sådan som loven fra 2001 foreskriver?

En international konference om drengeomskæring opfordrede i 2000 Sverige til at forbyde drengeomskæring med henvisning til FN's børnekon-

vention, men det turde rigsdagen ikke. Den bestemte derimod, at „så vidt barnet kan udtrykke sin vilje, skal det være helt klart, at han ikke modsætter sig omskærelsen“ (citeret og oversat efter nyhedsbureauet TTs omtale af loven 2001). Rent vrøvl. Børn kan ikke have begreb om omskærelser. „Udtrykke sin vilje“ kommer i karambolage med forældremyndighed. Hvad hvis den 4-5-årige grædende, skrigende og sparkende modsætter sig indgrebet? Som ansvarlig for operationen bliver lægepersonalet delagtig i et lovbrud og hjemfalden til straf, hvis de gennemfører omskærelsen mod barnets vilje.

Omskæring af piger hørte man ikke om i Malmøskéén. Sverige forbød kvindelig omskæring i 1982 med en strafferamme op til 10 års fængsel, men selv om socialforsorgen og visse læger, ja til og med børneombudsmanden, havde kendskab til en del af disse lemlæstelser, anmeldtes de ikke.

I 1999 udvidedes loven til også at gælde omskærelser foretaget i udlandet, idet såkaldte „flygtninge“ tager på ferie til hjemlandet for at få gennemført operationen. Endelig granskede TV problemet i september 2001. For nylig dømtes en somalier i Gøteborg til to års fængsel og 250.000 kr. i erstatning til sin datter for den torturagtig lemlæstelse.

Natten til den 18. sept. 2005, brændte Malmøskéén igen. Politi med sporhunde kunne desværre ikke finde pyromanen.

„Det muslimske broderskab“

Dette broderskab stiftedes i Ægypten i 1929 som en religiøs vækkelse, der søgte tilbage til koranens ord. Programklæringen lød: „Allah er vort formål. Budbringerne er vor leder, Koranen er vor lov, Jihad er vor vej, døden for Allahs sag er vort højeste håb.“ – Rene fundamentalister.

De har gennem præsteskabernes magt over de ukyndige befolkninger fået stor indflydelse i deres egne islamiske lande og har oprettet brohoveder i Europa for at sprede islam. I 1997 oprettede Broderskabet det ovenfor (side 12) nævnte »Europæiske Råd

for Fatwa og Forskning«. Rådet består af radikale imamer fra bl.a. Sudan, Saudi Arabien og Europa. Svensk TV har vist, hvordan broderskabet som „moralsk politi“ i Sverige har hindret andre muslimer i at arrangere en harmløs fest.

Svensk TV's program »Granskning« afslørede i 2006 nære bånd mellem Det muslimske Broderskab og Kristne socialdemokraters Broderskabsbevægelse. Ved at støtte moskébyggeri får imamerne menighedens medlemmer til at stemme på Socialdemokratiet. - Den ene hånd vasker den anden.

Det muslimske Broderskab overtager langsomt men sikkert Sveriges moskéer og gør krav på at repræsentere alle landets muslimer. Selv imamen Hassan Moussa i Stockholms Stormoské, som er formand for Sveriges imamråd, er blevet truet på livet i moskéen. Journalist Salam Karam skrev i Expressen 10.9.05, at det er på højte tid, at man gør noget.

Godtager menighedsmedlemmerne ikke Det muslimske Broderskab, udelukkes de fra styrelsen og mobbes eventuelt helt ud af menigheden.

Budskaberne i Stormoskéens fre-dagsbøn kan være ét på arabisk og noget ganske andet på svensk. (DN 23.5.04). Mona Sahlin vægrede sig mod at udtale sig.

Antisemitisme

I Stockholmsmoskéen solgte man båndindspilninger med opfordringer til at myrde jøderne, disse urene, upålidelige, feje brødre til aber og svin. Nogle af båndenes tekster blev udsendt af den svenske »Eko-redaktion«.

Man kan knapt forestille sig mere hadefulde og ækle tekster, mente justitskansler (= rigsadvokat) Göran Lamberts, men han undlod alligevel at rejse sag. Selv om justitsminister Bodström i rigsdagen havde lovet, at den voksende hetz mod jøder skulle prioriteres, stak Lambertz halen mellem benene og undskyldte sig med, at han ikke havde kunnet få fat i båndene.

De muslimske brødres våbenmætte

Moskeen i Stockholm

Avisen »Expressen« udtrykte forargelse over justitskansleren.

Helsingforskomitéen for Menneskerettigheder har tidligere påpeget, at kun 1,5% af anmeldelser til Justitskansleren fører til tiltale, mens der ved domstolene rejses tiltale i hvert femte tilfælde. Svenskere nærer ofte en vis antisemitisme, måske et resultat af Sveriges ikke uvenlige holdning til det 3. rige i sin tid.

Måske som en demonstration tog statsminister Perssons socialdemokratiske regering ivrig afstand fra jødemyrderierne - men benyttede dem taktisk! (se side 64 om ytringsfriheden).

Den store indvandring fra islamiske lande bar brænde til de ulmende gløder af folkelig antisemitisme. Synagoger, jødiske begravelsespladser og jøder på åben gade udsattes for hån og angreb. Ahmad Ramis »Radio Islam« bragte i 2002 en navneliste over „det jødiske mafiaværk, som egentlig styrer Sverige.“ Politiet hentede Radio Islam og diverse disketter i Ramis lejlighed i Stockholm. Rami, som havde fået svensk statsborgerskab, havde allerede i 1990 fået seks måneders fængsel for racistisk propaganda og hjemmesiden nedlagt. Men hjemmesiden kom hurtigt op igen på en udenlandsk server. Kilde: www.idag.no/aktuelt-oppslag.php3?ID=2251 ca. ultimo oktober 2002.

VELFÆRDEN SMULDRER

For menigmand ser Sveriges økonomi mer og mer mærkværdig ud. Alt skæres hårdt ned fra fødeafdelinger til alderdomshjem, hospitaler, politi, retsvæsen, postvæsen, uddannelser etc.

Bare et æg!

TV viste, hvordan en næsten blind mand, der var kommet på alderdomshjem, ønskede et æg til sin morgenmad. Det havde han fået hele livet.

„Nej,“ sagde personalet. „Det har vi ikke råd til. Du kan få et halvt æg hver morgen eller et helt hver anden dag.“ (sic!). Kommunen måtte gribe ind, så han kunne få sit æg.

I det censurrante land tør ingen antyde, hvor pengene bliver af, og hvad indvandringen koster.

Oldingen i Malmø

Fra Malmø viste TV, hvor slemt livet kunne være for en olding på 98. Efter en mindre operation på hospitalet nægtede han at tage hjem til sin egen lejlighed. „Jeg kan ikke, jeg orker ikke mere...“

Det var pinagtigt at se på. Manden kunne knapt stolpre rundt og behøvede hjælp... Men det var ikke hospitalets ansvar. De skubbede ham fra den ene afdeling til den anden...

„Nu sidder jeg her i stolen, og her bliver jeg, indtil I finder hjælp til mig,“ sagde han, dødtæt af livet.

En af seerne, som mere end nogen kendte forholdene i Malmø, blev så rasende, at han bagefter ved nattetid skrev til borgmester Ilmar Reepalu. Denne havde tidligere givet udtryk for, at Malmø var overbelastet med indvandrere og ikke kunne klare mere! Men han var blevet banket på plads af sin partiledelse - socialdemokraterne.

Det famøse brev 19.4.2005 (oversat til dansk):

„Hej Ilmar!

Både du og jeg forventer os en tryk og behagelig alderdom. Jeg har de sidste dage fulgt sagen om en gammel mand i massemedierne, som intet hellere vil og med al god grund har krav på, end at det svenske samfund giver ham

Ilmar Reepalu, borgmester i Malmø

en tryk tid hans sidste leveår. Han har arbejdet og slidt og betalt skat efter sin formåen hele sit liv, og nu bliver han udsat for en umenneskelig behandling ved at sendes rundt som en pakke mellem forskellige såkaldte behandlingsformer. Psykisk mishandling. Han har ret til egen bolig efter sit eget hoved med den hjælp, han behøver.

Punktum. Slut.

Du viser endnu engang prøve på din umenneskelige side, som en desperat „sosse“ [socialdemokrat] i nød. Malmø Kommunekasse tillader faktisk den lille udgift, som der er tale om, for at Gustav og mange andre pensionister kan leve et godt liv i Malmø deres sidste leveår.

Du må naturligvis justere økonomien og sætte flere penge af til ældreforsorgen. Skær ned på din gigantiske understøttelse til alle de fandens perkere i Malmø (læs: Rosengård) og lad svenskere, som har arbejdet og slidt et helt liv for at opbygge Sverige, få tage del i velstanden.

Jeg hedder Bengt Lindström og har arbejdet som politiinspektør i Malmø i mange år. Jeg er for øjeblikket i tjeneste på gadeplan (beredskabet) og chef for samtlige politibetjente dér.

Jeg har ikke tænkt at blive i Malmø som pensionist. Jeg har meget stor erfaring og kendskab til Malmøs positive og negative sider, men nu er målet fuldt.

Du er repræsentant for Malmø Kommune og har udvist særdeles dårlig ledelse med en dømmekraft og følelseløshed lig nul. Radio Sydnytt har desuden forsøgt at stille dig spørgsmål, som du på en uforskammet måde har nægtet at svare på.

Jeg håber, du selv snart bliver gammel og svagelig og får brug for hjælp. Fy for fanden, hvor jeg hader dig og dit forbandede „sosse“ parti.

Jeg kræver, at du tager en del af pengene, som du og dine fandens „sosse“-kolleger giver til den kriminelle Muhammed i Rosengård og satser på vore svenske pensionister i stedet.

Hilsener fra en 43-årig, som skammer sig over at bo i Malmø.”

Breve til myndigheder er som tidligere nævnt *offentlige*. Politimanden blev anklaget for racisme, men han blev frikendt ved tingsrätten (byretten). Politivæsenet fyrede ham. Som frikendt af retsvæsenet kræver han nu sit arbejde tilbage og en skadeserstatning på 120.000 kr. Arbejdsretten har ikke afgjort sagen endnu (januar 2007).

Nedbrydning af svensk kultur åbner for islamisering

„*Rend mig i traditionerne!*“
skrev 68'eren, Ole Grünbaum.

„Vor tids største trussel mod demokratiet kommer ikke fra muslimsk fundamentalisme. Den største trussel kommer indefra. Midaldrende mennesker, hvis politiske horisont formedes i 70'ernes tidsånd og som nu sidder i samfundets ledende stillinger, lægger med deres relative opfattelse af ytringsfriheden en tyk dyne over den fri debat. De kaldes 68'ere,” stod der i BT under »Dagens Citater« 27.6.2001. Det gælder i Sverige som i Danmark.

Det er den politiske indoktrinering i skolerne i 70'erne og den historisk ukyndige holdningsløshed og kvælning af ytringsfriheden, som har åbnet landet for islam og for muhammedansk fundamentalisme. Det bliver landets undergang.

De forblindede marxister

Den kolde krigs marxistbegejstring trængte langt ind i Svenska Kyrkan, og ligesom i Danmark fik man en rød biskop - tilmed *ærke!*

Da Sveriges „racistlov“ og „hetz mod folkegruppe“ udvidedes til også at omfatte homoseksuelle, indgav en Malmøbo en politianmeldelse mod Biblens tekst om homosexualitet. Efter at have studeret de pågældede skriftsteder konkluderede justitiekansleren (rigsadvokaten) foråret 2003, at Biblen ikke

Malmös byvåben

Ærkebiskop Hammar

er ulovlig og også gerne må genoptrykkes. Derimod risikerer prædikanter at blive anklagede, alt efter hvordan de citerer og tolker bibelversene om homosexualitet.

Snart efter fik en præst fra Pinsebevægelsen, Åke Green, en retssag på halsen. Han blev dømt ved tingsretten til en måneds fængsel og omkring 27.000 kr. i sagsomkost-

ninger, men han frikendtes ved Hovrätten (landsretten) februar 2005.

Sagen gik videre. Troende i hele landet holdt vejret, og udlandets øjne rettedes mod Stockholm.

Var det måske derfor, at højesteret...? – Åke Green blev frikendt.

RFSL

Ordforvrængninger førte til forvrøvlet snak om „ægteskab“ mellem homoseksuelle. Det drejer sig om juridisk sikring af boligret, arv og lignende, hvilket man nok kan unde dem, der måtte have medfødte hormonfejl. Men kalde det „ægteskab“ eller „vielse“ er begrebsforvirring.

Rimeligvis ville ingen - eller kun få - tage anstød af homoseksuelle, hvis ikke de selv fører sig frem og provokerer. De homoseksuelles forbund, RFSL (Rigsforbundet For Sexuel Ligeberettigelse) sørgede for at få deres folk ind i politiske og statslige kontorer. I 2006 erklærede Mona Sahlin, at hun havde ansat flere.

Da homoseksuelle fik lov at adoptere, skrev »Svenska Dagbladet«, at det var en sejr „for homoseksuelle embedsmænd i justitsministeriet“, drevet frem af justitsminister Thomas Bodströms medarbejdere, der omtaltes som „medlemmer af RFSL, hele bundtet“.

RFSL forsvarer pædofili, bl.a. i et brev til justitsministeriet 1983:

„Hvem er forbryderen? Pædofili skænker ømhed og kærlighed...“

RFSL står bag flere hadefulde angreb på kirkefolk og andre kristne med happenings og pilespil, hvor det gælder om at få pilespiden lige i øjet på billedet af en eller anden kendt person fra kirken eller lignende.

Kilde: »Världen idag« 24.1.07.

„På tide at opdatere“

I 2004 rejste udstillingen »Gud har 99 navne« rundt i Sverige. Den skulle give kundskaber om religionens nye ansigt i Sverige.

„Det religiøse kort stemmer ikke længere. Det er på tide at opdatere,“ hedder det, og „opdage det spændende religiøse liv, som venter rundt om hjørnet og frister...“

Materialet stammer fra et TV-program fra Sveriges uddannelsesradio. Titlen »Gud har 99 navne« er et korancitat, som skal indbilde folk, at Allah og Vorherre og alle andre guder er en og samme gud. Den muslimske bedekrans, „tasbih“, har 33, 66 eller 99 perler.

Politisk-korrekt viking

Rigsantikvaren lader i samarbejde med avisen »Gringo«*) tegneseriefiguren *Vik-Inga Muhamed* symbolisere vikingen - som kvinde og indvandrer:

„Vore hjelme havde som oftest ingen horn, og vi så ikke ud som blondiner alle sammen. Som jeg sagde, er jeg f.eks. den værste blanding, og de fleste, jeg traf, var som jeg selv. Det er ligesom, når aviserne siger, at alle perkere er forbrydere. Det er naturligtvis ikke sandt, og alle vikinger havde ikke horn på hjelmen.“

*) *Børn i de svenske ghetto kvarterer kan ikke ordentlig svensk. De snakker et selvgjort lokalslang med levn fra forældrenes sprog - urdu, tyrkisk, arabisk etc. For at nedbryde svensk sprog og gennemtrumfe brugen af indvandrerslang startede den kurdiskfødte Zanyar Adami avisen »Gringo«.* Metros chefredaktør Sakari Pitkänen var med på noderne, og bladet *Gringo* udkom som tillæg til gratisavisen *Metro*.

Svenska Akademien, som svarer til Dansk Sprognævn, vil nu optage hundredvis af disse uforståelige, kaudervælske gloser i deres ordliste, skønt dets opgave er at arbejde for sprogets „tydelighed, udtryksfuldhed og anseelse“.

Adami jubler: „Det er vidunderligt. Vi har arbejdet på at få disse ord ind i ordlisten for at give dem den værdighed og status, de fortjener. De er en ‘del af det svenske sprog’.“

Svenska Akademien får travlt. I 2002 havde ca. 120.000 børn i Sverige ret til modersmålsundervisning i et fremmed sprog. Der undervistes i alt i 123 forskellige tungemål! Sveriges såkaldte „tosprogede“ børn kostede skolevæsenet omkring 3 mia. kr. år 2000. Nu får Svenska Akademien travlt med at registrere blandingsgloserne.

(Kilde: Metro Stockholm 14.2.2002)

Vi så ikke ud som blondiner alle sammen. Jeg er den værste blanding, og de fleste, jeg traf, var som jeg selv.

Sådan siger *Vik-Inga Muhamed* på Birkamuseets udstilling:

»Lever vikingen?«

Et kønsneutralt, multikulturelt og antiracistisk perspektiv er naturligvis prisværdigt. Men dette initiativ er i den grad politisk-korrekt, at det risikerer at slå tilbage.

Rimeligvis var vikingerne en blanding af folkeslag og kulturer, så berejste som de var, men findes der virkelig bevis for, at de var muhammedanere, som Rigsantikvaren an-

tyder? spørger tidsskriftet »Forskning & fremsteg«.

Løgnene om racisme og fremmedhad

Ligesom i diktatorlande begrænses den frie debat i Sverige, når det gælder spørgsmål om masseindvandring og multikultur. Med hjælp af medierne er multikulturen og masseindvandringen, som er dens forudsætning, blevet udmalet som den „eneste politisk farbare vej“ og sandt at sige en moralsk skyldighed.

Kritik af multikulturen og masseindvandringen kan dermed automatisk betegnes som moralsk mindreværdig. Med moralsk mindreværdige behøver man ikke at debattere, det rækker at beskyldte dem for at være nogle grimme typer, som ikke hører hjemme i en seriøs samfundsdebat. Heri indgår, at man møder kritikerne med forskellige grimme udtryk som f.eks. *racisme* og *fremmedfjendtlighed*.

Racisme betyder, at man nedvurderer nogen på grund af påståede genetisk betingede dårligere egenskaber. At påstå, at en person med mørk hud er intellektuelt dårligere udrustet end andre, er racisme. Hvis jeg derimod foretrækker at omgås mennesker af min egen hudfarve, så handler det om individets frihed til at vælge efter sit forgodtbefindende og har intet med racisme at gøre. Begrebet „racisme“ er revet ud af sin sproglige betydning og er blevet en slags alment skældsord mod kritikerne af multikultur og masseindvandring.

Fremmedfjendsk er også blevet et skældsord, tit sammen med ordet *racisme*. At beskyldte svenskerne, som hvert år folkevandrer til andre lande for at møde andre kulturer, for at være fremmedfjendske er latterligt. Men i diktatoriske lande kan man sprede så meget møg, man vil, om andre, hvis bare man er politisk korrekt og har magten i ryggen. Man behøver ikke at argumentere eller tage ansvar for sin holdning som i en demokratisk samtale. Det er nøjagtig samme slags løgn, som nazisterne i Hitlertyskland brugte mod landets jødiske befolkning.

Racismeparagraffen i straffeloven er en følge af ratifikationen af FN's konvention om racediskrimination af 1965. Den omhandler imidlertid kun *biologisk racisme*, dvs. forbud mod at udbrede idéer om racemæssig overlegenhed, racehad eller diskrimination f. eks. i forhold til den sorte race.

De senere tilkomne tolkninger af racisme som forhånelse eller nedværdigelse på grund af national eller etnisk oprindelse, tro eller seksuel orientering er et helt andet redskab end det, FN-konventionen foreskriver. Den virker som et censurinstrument, hvorefter selv faktuelle oplysninger kan straffes.

Racistiske symboler

Den svenske justitsminister havde i 1996 planer om at forbyde „racistiske symboler“, ikke bare hagekorset, men man fablede også tåget om solkors, keltiske kors*), det trebenede hagekors triskelon, militært kamouflagetøj - ja, tilmed det svenske flag!

Læge Eva Bergquist kommenterede forslaget i sit tidsskrift »Fri Information« 4.9.96 og sluttede med en opfordring til ministeren:

„Arkivér det, hvor det hører hjemme:
i papirkurven!“

Keltisk kors

*) *Keltisk kors, et kors med solhjul, skal være almindeligt i racistisk sammenhæng ifølge Lodenius og Wikströms bog »Hvidt magt og blågul drømme, Racisme og nazisme i Dagens Sverige«, 1998.*

Hadefulde udtalelser

I 2004 gennemførte Socialdemokratisk Ungdomsforbund en tredages kampagne på gymnasieskolerne for at fortælle om „den dramatiske stigning i hadefulde udtalelser mod homoseksuelle“ og andre. „Racismedebatten var hed i 90'erne, men den er nu taget af,“ sagde SSU. Den har bare fået mere stuerten indpakning...!

Kampagnen uddelte masser af »Jeg er imod racisme«-kontrakter som eleverne kunde skrive under på. „- Hvis I synes, at alle mennesker er lige...“ Til tak fik man en rød gul knap med ordet »antiracist«. „Alle skal kunde leve frit uden at føle sig ked af det,“ missionerede et par elever fra 7. klasse. Nogle klassekammerater skrev sig på...

„Det er vigtigt at informere og diskutere,“ siger SSU, „særlig i gymnasi-erne, hvor mange for første gang møder racistiske udtalelser, og hvor deres egne meninger formes. Der er også dem, der siger, at de er racister, selv om de måske ikke ved, hvad det vil sige. Så er det vigtigt at diskutere med dem.“ (Kilde: Blekinge Tidning 26.8.04)

Islamiske navne i kalenderen?

I oktober 2005 foreslog Miljøpartiet, at rigsdagen sørgede for, at kalenderens navnedage opdateredes. Nogle svenske navne var blevet umoderne, mens mange islamiske navne var kommet til. Sara og Muhammed var de mest almindelige navne til nyfødte i Malmø i 2004. I Sverige fejres navnedagen.

Hvad må vi sige?

EU fablede i 2006 om at lave ordlister over brugbare eller ikke brugbare ord. Det gjorde Tjänstemännens Central Organisation (TCO) allerede i 2004.

Folderen »Ord, der river« råder svenskerne til at undvige ord som: *indvandrer, eksotisk, adoptivbarn, farvet, race, arabisk udseende* etc. (Kilde: Metro 28.2.2004).

„NEGER“

Krænkende kvartérnavn?

I Karlstad findes et kvartér, som hedder „Negern“. Det forargede Karlstad-boen Torbjørn Wahlström, så han skrev til kommunen. Han troede, at de nærliggende navne som Dragen, Griffen o.l. havde inspireret til Negern.

„I Nordisk Familjebok 1931 beskrives negre jo mere som dyr end mennesker, hvad der vel afspejler tidsånden og forhåbentlig skyldtes uvidenhed,“ mente han. (Som Fanden dog kan læse Biblen!)

Navnet er krænkende, hævdede Wahlström. Det må væk! - Men det var landmålerkontoret ikke enig i: Navnet *Negeren* er så vidt vides over hundred år gammelt. Og af hensyn til kvartérnavnet hedder boligerne Negeren 1, Negeren 2 osv. Hvorfor kvartéret hedder sådan, vides ikke.

Det er ikke kun i Karlstad, at ordet *neger* er et dilemma. Også i hele EU på grund af EUMC's udefinerede jagt på racister. Nogle mener, at *neger* og *araber* er racistiske. Vrøvl! De er betegnelse for en race, fuldkommen analogt med *eskimoer* , *indianere* , *indonesere* , *mongoler* eller *hvide* . Mener nogen, at ordene er nedsættende, må det skyldes deres egne tanker omkring ordbegreberne.

Kun ved usympatisk stemmeføring eller vrængning kan de tilføres noget racistisk. At fjerne ethvert *neger* , kan også tolkes som *racisme* . Hvorfor må negrene ikke være sammen med os andre? Hvorfor bandlyses de? Det er diskriminerende!

Nogle synes, man skal sige afrikaner, men en afrikaner er ikke nødvendigvis neger. Han kan være hvid eller araber eller berber. Angrebet på ordet *neger* stammer vel fra modstanden mod Sydafrikas apartheid-system, men det tog hurtigt groteske former. Man angreb ikke bare vittighedstegninger med negre, der bærer bastskørt eller koger suppe på missionærer, men også Astrid Lindgrens Pippi Langstrømpe, fordi hendes far var negerhøvding i Sydhavet, Jørgen Clevins tegninger af negre (f.eks. i Politikens »Lystige Viser«), Lille sorte Sambo o.l.

Som om Josefine Baker ikke lagde hele Europa for sin fod med sit bananskørt, eller Armstrong med »What a wonderful world«...

Og hvad stiller vi op med ordet *bladneger* ? Skal vi sige *bladafrikaner* ?

En politimand i Malmø fortalte pressen, at ungdomsbander røver og mishandler unge svenskere. „Tre til fem negre i 20-30-årsalderen sparkede en ensom nattevandreri, så han måtte føres til sygehuset.“ Og videre: „Lidt senere mishandlede ti-

Lille sorte Sambo

femten arabere en mand, som måtte af med tegnebog, småpenge og en halskæde,“ og endelig hed det: „Der var ingen spor efter gerningsmændene, da de smelter godt sammen med Malmø Citys natlige befolkning.“

Men sådan noget må ikke komme ud til befolkningen. Politikere kom op at toppes om politiets udtalelser. Racistisk! mente nogen, mens andre holdt på, at facts ikke kan være diskriminerende; var de pågældende kommet i dårligt lys, var det på grund af deres forbrydelser og ikke deres race.

Svenska Akademien, som svarer til Dansk Sprognævn, blev spurgt til råds. De svarede, at der ikke var noget nedsættende i ordet „neger“. Svenske massemediers selvcensur overskrider langt, hvad man kender i Danmark. Den giver sig absurde udslag, når pressen bevidst fortier signalementer af efterlyste forbrydere. På den måde kan mange forbrydere undslippe.

En ung mand i Småland blev knivskåren i ansigtet og på armene af en ungdomsbande af indvandrere. Han gav signalement til politiet, som søgte eventuelle vidner, men - »Smålandsposten« undlod at bringe signalementet!!!

Et lignende tilfælde drejede sig om en ung neger, som ved indrejse til Sverige var hiv-positiv. Det tog man først op otte år senere, da han viste sig at have påført to kvinder aids - og sikkert mange andre, eftersom han ikke havde holdt sig tilbage.

»Kristianstadsbladet« undlod at beskrive manden og bringe hans billede trods risikoen for, at adskillige kvinder kunde bringe smitten videre.

»Kvällsposten« vovede dog pelsen og bragte mandens billede.

Tror du, vi krænker nogen, hvis vi kalder det svensk kødret - eller skal vi bare kalde det stuvet Ionesco-næsehorn?

Negerkys

Helt forrykt blev det med ordet *negerkys*, skønt kys burde være noget behageligt, og negerkys netop er højt elsket... I Sjöbo i Skåne bor en konditor som er meget populær, fordi han arbejder - sort. Han skiltede med *negerboller* i vinduet. Så var Fanden løs! Han anmeldtes til diskriminationsombudsmanden i juli 03 og truedes med retssag og erstatning på 100.000 kr.

Men da anmeldersken som *blegansigt* ikke kunde føle sig *krænket*, måtte ombudsmanden opgive at føre retssag. Resultatet blev kun, at negerbollesalget steg til det femdobbelte, mens anmeldersken måtte tage hemmeligt telefonnummer for at få fred.

Konditor Frederik Andersson var målløs over anmeldelsen: der er mange eksotiske navne på bagværk: franske marengs, japanere, mollusker... Negerbollerecepten er nok 200 år gammel...

„Det duer ikke med: *det har det altid heddet*“ sagde ombudsmanden, Margareta Wadstein. „Ordet *neger* er forbundet med slaveri og manglende respekt for menneskers ligeværd. Når man vil beskrive en person, så spørg, hvordan personen selv ønsker det?“

Konditoren forstod ikke argumentationen (hvordan spørger man en negerbolle? og hvad med hvid slavehandel?) Er *bondekager* også nedsættende? undrede han. Ombudsmanden indrømmede, at ordet *negerbolle* ikke nødvendigvis indebar racistisk bagtanke. – „Det hedder chokoladeboller,“ sagde Sveriges Bageriforbund. Andre navne er forældede; men Andersson ville beholde *negerbollerne* så længe, han kunne.

Hvor mange tåbelige påhit kan man gribe til i jagten på *usynlig racisme*? Jagten drives med en energi, som var en bedre sag værdig. Jeg vil anbefale Wadstein at gøre en indsats dér, hvor der virkelig findes diskriminering og racisme! Hvis hun da forstår *de fremmedes* ukvemsord?

På de danske hjemmesider morede man sig.

Var morskaben diskriminerende mod ombudsmanden?

Men kysene sluttede ikke her. I det smålandske Gislaved bragte bygdens gratisavis »VästboAndan« den 4. februar 2004 et indlæg:

Det hedder jo faktisk negerbolle

„Du ved, hvad det er, men hvad hedder den egentlig...?“

En café i Sjöbo, ja, netop i Sjöbo... *) blev for en tid siden anmeldt for at

have solgt *chokoladeboller* under ovenstående betegnelse. Hvad mig selv angår finder jeg ordet chokoladebolle kluntet. I 30 af mine 35 år har navnet været *negerbolle* og ingenting andet...”

For mig vil en mørkhudet person med kruset hår og læber, der er tykkere end mine egne, altid være en neger. Det er et velkendt ord. Et ord, jeg er vokset op med... Det, der tæller, er mennesket bag facaden, og så er det ligegyldigt, om man er jugoslav, neger, finne eller lap... Ellers kan man gå sammen ind i et værelse uden vinduer og lys, og *simlabim!* er forskellen væk!“

Så blev annoncebladet anmeldt!

Politiet i Värnamo overgav anmeldelsen til anklageren, som skulle tage stilling til, om den skulle sendes videre til Justitiekansleren, som er den, der afgør, om den indeholder lovovertrædelser med hensyn til trykkefrihedsloven.

Sagen blev henlagt.

<http://www.sr.se/jonkoping/nyheter/arkiv.asp?DagensDatum=2004025&Artikel=364102>

Ind imellem forstår man hverken ud eller ind, skrev »Kvällsposten«. Som nu det her med *negerbollerne* i Sjöbo. Nu har konditoren byttet navnet til „brancoboller“. Skulle det være bedre? Brancoboller - til glæde for ombudsmanden! Navnet refererer til BRöderna ANDerssons CONditori i Sjöbo.

Branco betyder „hvid“ på portugisisk. Fra sort til hvidt.

Ved Branco-premieren solgte Andersson 200-300 brancoboller, og på sit højeste 400-600 boller på en dag. Folk sendte boller til venner og bekendte i Stockholm. Nogen skulle have en hel karton til – diskriminationsombudsmanden! – Andersson selv er ligeglad, hvad folk kalder hans bagværk.

*) *Sjöbo Kommune i Skåne blev landskendt i Sverige ved sin modstand mod at modtage flygtninge.* <http://www.exilen.org/debatt/read.php?f=17&i=19234&t=19234>

Negerbollekrigen

Negerbollekrigen blussede op igen. T-shirts med teksten: „Red negerbollen“ solgtes på Sjöbo marked og anmeldtes. Sagen gik til Justitiiekansleren, som skal afgøre, om trøjerne strider imod loven om hetz mod folkegruppe.

(Kilde: Exilen 27.7.05)

Galskaben fortsatte, for som avisen »Expressen« skrev: Racismen findes overalt, hvis blot man definerer den lidt bredt.

Organisationen „Centrum mod racisme“ ville anmelde is-industrien GB-Glace til diskrimineringsombudsmanden, da de mente, at den nye is, »Nogger Black« var racistisk. De opfordrede konsumenterne til at boycotte firmaet.

„Vi er imod hele tankemønstret i reklamen,“ sagde chefen Amina Ek på Centrum mod Racisme. „Den sorte lakrids sammen med navnet *Nogger* leder tanken hen på *Nigger* og *Neger*. GB Glace bør stoppe reklamerne.

Dyr fiasko!

Sveriges tidligere regering satsede uhyre pengesummer på kampen mod racisme. Fra 2002 til efteråret 2006 således 180 millioner kr. til forskellige organisationer. Halvdelen af de kæmpebeløb, som paraplyorganisationen „Centrum mod Racisme“ (CMR) fik, gik til rejser, hotelophold og et dyrt 180 kvadratmeter stort, nyrenoveret kancelli i Stockholm med tre ansatte og en elvemands bestyrelse! Hovedansvaret for arbejdsindsatsen lå dog på andre organisationer. Centret oprettedes af daværende integrationsminister Mona Sahlin, men lagdes senere under demokrati-, storstads-, integrations- og ligestillingsminister Jens Orback.

Myndighederne får normalt nedsat statsbidragene, hvis de ikke anvender pengene, men Göran Perssons regering organiserede CMR som en idealistisk forening. Centret skulle dokumentere diskriminering i samfundet, skrive rapporter til internationale nævn og organisationer samt bekæmpe modstanden mod homoseksuelle „ægteskaber“.

CMR behøvede ikke sende ansøgninger for at få ekstra bidrag eller vise kvitteringer på, hvad pengene gik til, da CMR var „noget specielt“. Og Integrationsværket reviderede ganske overfladisk, ja, ordnede tilmed store ekstra bidrag per telefon, da man „kender dem godt“. Rigsrevisionen påpegede i 2003 bristende rutiner og retningslinjer i Integrationsværket, og foråret 2005 indledtes en nøjere granskning under rigsrevisor Eva Lindstrøm, men – rapporten stoppedes! (Mærkværdigt!)

Den tidligere politimester i Stockholm, Gunno Gunmo, som fik tilsyn med CMR i justitsministeriet, var kritisk over for deres virksomhed: „Der er ingen strategi, ingen målsætning eller retningslinjer. Ingen orden og system.“

2003 og 2004 lavede de så at sige ingenting. Først i maj 2005 kom de med en handlingsplan for det indeværende år: en stor kampagne mod lakridsisen »Nogger Black«, en indsats som vakte modstand. Benito Miguel, som var med til at stifte CMR, er også stærkt kritisk: Kampagnen mod isen skulle bare dække over centrets uvirksomhed!

Den nye regering har sat sig for at rydde op i de ca. 550 overflødige og pengeslugende myndigheder, som belaster skatteborgerne. Centrum mot Rasism er allerede blevet lukket.

Kilde: bl.a. »Svenska Dagbladet« 17.7.2005

Torbjørn Nilsson

Reporter

EKSEMPLER PÅ RACISME

En udemokratisk rektor

Linda Larsson og Charlotte Bertelsen har gjort noget forfærdeligt!!!

De har trøjer med svenske symboler. Tager de dem på i skole, vil de øjeblikkelig blive sendt hjem. Sådan går det på Gullhögskolan i Vårgårda.

Rektor har forbudt svenske flag, kongekrone, tre-kroner mærke m.m., siger de. Rektor selv, Per-Hugo Hansson, havde ikke tid at svare på en nysgerrig journalists spørgsmål, så pigerne og den enes mor måtte forsøge at rede trådene ud: Rektor er gået for langt i sin antiracistiver. Det handler jo ikke om trøjer med fremmedfjendske budskaber. Hvis nazisterne og ”Bevar Sverige Svensk” bruger flaget, så er det vel på høje tid, at vi generobrer det.

Forbudet mod fædrelandskærlighed viser sig også på andre måder, siger Linda: vi må ikke synge nationalsangen eller fædrelandssange. Og de der trøjer med en masse gule kroner er også forbudte. Mærkeligt, for mine indvandrerammerater bliver hverken stødt over sange eller trøjer. En trøje med amerikansk flag er derimod OK. Ikke på langt nær så anstødelig som det svenske!

Vi skal være stolte over den svenske fane, mener Lindas far. At forbyde svenske symboler er ikke nogen god måde at bekæmpe fremmedfjendskhed på. <http://www.gt.se/index.jsp?a=139558> 27.5.04

Malteserkorset

På Astradskolen i Ljungby (Småland) har elever moret sig med at tegne malteserkors. Hagekors er jo forbudt (men det går som når børn bygger dæmninger ved bækken: vandet finder andre veje). Malteserkorset blev bandlyst af skoleledelse og forældreråd.

Men nu blev Johannitterordenes storkommandør Thor von Rahden oprørt. Korset er Johannitterordenens symbol, registreret overalt i verden. Ordenen er kristendommens ældste hjælpeorganisation. Den oprettede hospital for pilgrimmene i det hellige land 1070. Da broderskabet senere blev en ridderorden, som kæmpede mod de vantro arabere og osmanner, blev det fordrevet til Malta. Deres mærke kaldes derfor Malteserkorset.

Johannitterordenen kunne ikke være tjent med, at skolen sammenblandede deres ordenskors med nazisme. Von Rahden ville have en undskyldning. Ellers måtte man gå rettens vej. Rektor Gunnel Henriksson svarede ikke (hvad der ikke er ualmindeligt hos svenske myndigheder). Så opfordrede Von Rahden den svenske afdeling af ordenen at henvende sig til ordenens protektor i Sverige, kongen selv. - Rektor bakkede lidt: „Vi forbyder ikke korset som sådant, men bare måden, det anvendes på,“ – men det ville da være hyggeligt at møde kongen...“ (Kilde: avisen Småläningen 21.3.06)

Politisk-ukorrekte kan dumpe!

Tre elever i niende klasse på Ytterbyskolan i Kungälv gjorde hitlerhilsen og skreg „Sieg Heil“ på gangen foran en halv snes kammerater i februar 2006.

Skoleledelsen kundgjorde da, at hvis elever havde nazisympatier og/eller racistiske holdninger, kunne de risikere at dumpe i faget samfundskundskab. Skolevæsenets chefjurist misbilligede dette tiltag. Men rektor Ann Charlotte Brandberg mente, at man må kunne fremvise demokratisk opførsel for at kunne få godkendt i samfundskundskab. Hun henviste til undervisningsplanen, som siger, at hvis man ikke kan arbejde demokratisk, så lever man ikke op til undervisningsplanen, og så skal det ses på karakterbogen. Man må ikke råbe *bøsse* eller *lesbisk*, *hore*, *udlænding*, *sortskalle* eller *skrup af herfra*, men hun undgik at komme nærmere ind på politiske holdninger.

Truslen om at lade elever dumpe vakte opsigt og debatteredes i de ellers så forsigtige massemedier, ligesom mange hjemmesider fandt det ganske udemokratisk at give karakter efter elevernes politiske holdninger. Var det overhovedet lovligt? Men „sagen“ var også blevet anmeldt til politiet, og i juni blev de tre, hvoraf en på 15 år, dømt til dagsbøder og samfundstjeneste for hetz mod folkegruppe.

(Kilde: TT via Aftonbladet text-tv Publiceret 06-06-12

http://www.aftonbladet.se/vss/telegram/0,1082,67525892_852_00.html)

Hvad må man bede Vorherre om i Sverige?

Frikirkeledere angreb Mona Sahlin for hetz mod kristne i almindelighed og frikirkerne især, når hun skrev, at nazister og kristne stod bag volden mod homoseksuelle...

Den kristelige avis, »Dagen«, gik i flæsket på statsministeren: var Göran Persson enig i Sahlins udtalelse? Han snoede sig. Han havde ikke talt med Sahlin, men - hvis de kristne virkelig havde holdt forbøn for, at der skulle komme regn og torden under pridefestivalen i Stockholm, sådan som Sahlin havde skrevet, så skal det påtales, sagde Persson, - men det gælder naturligvis ikke alle kristne... Sahlin må veje sine ord.

„VELKOMMEN til Karlskrona!“

I 2002 satte Karlskrona store skilte op ved byens indfaldsveje for at byde fremmede velkommen. Men det varede ikke længe, før en lokal organisation, „Nya Frisam“, som tager sig af såkaldte „flygtninge“, rasede: Skiltene viste udelukkende blonde, smilende blegansigter og ikke et eneste mørkhudet menneske, hvilket efter Frisams mening førte tankerne tilbage til 30'ernes Nazityskland!!!

Selvom formanden for det lokale integrationsnævn fandt sammenligningen med Hitlertysklands propaganda vanvittig, faldt både han og kommunalbestyrelsen straks til patten: „Nej, det er rigtigt. Fotografiet giver ikke noget korrekt billede af Karlskronaboere. - Der mangler indvandrere og invalider... Det var en fejltagelse fra vor side,“ bebrejdede de sig selv. De skulle finde et mere realistisk multikulturelt billede af glade Karlskronaboere. Måske et billede uden mennesker? foreslog en talsmand fra kommunens næringsliv. Men skal der være mennesker, skal der også være nogle med anden hudfarve.“

Et spydigt læserbrev i Blekingeavisen »Sydöstran« skrev: „For at undgå at træde visse organisationer på tærne, skal billedet måske vise: en indvandrer, en misbruger, en homoseksuel, samt sørge for, at der er lige mange mænd som kvinder. Så alle kan være tilfredse, og vi andre slippe deres fortolkninger, som kommunen nu giver efter for.“

Og hvad med tykke og tynde, rødhårede og skaldede osv., osv.

Galskaben tager til i Sverige!

2003 fik Karlskrona nye skilte med skibsbillede i tidsløs enkelhed.

Diskrimineringsombudsmanden

Ved slutningen af skoleåret 2006 mente Diskrimineringsombudsmanden (DO), at man skulle undlade skoleafslutninger i kirken, da det måske kunne „krænke“ nogen? - Året før havde han udtalt sig imod adventslysestager og pro halalslagninger. Der lå naturligvis politiske beslutninger bag.

DO lagde skylden på lovgivningen, mens den socialdemokratiske regering (bare tre måneder før rigsdagsvalget) lagde ansvaret på DO. Socialdemokratiet har gjort sit for at nedbryde de værdier, som holder nationen sammen. Sverige er multikulturelt.

Den debat, der fulgte om skoleafslutning i kirken, viser, at befolkningen nu endelig begynder at reagere på, at vor egen kultur tilsidesættes. Som det er nu, rækker det med, at én eneste elev med en vis religion hævder, at han føler sig *krænket* over at gå i kirke for at stoppe en svensk tradition. Og så hjælper det ikke, at hele resten af skolen er af anden mening.

Er det demokrati? spurgte en læserbrevsskribent i avisen »Sydöstran«.

Statsminister Göran Persson skyndte sig kort før valget i 2006 at sige, at naturligvis skulle skoleafslutningerne kunne foregå i kirken, som man plejede...

- og mere endnu!

I slutningen af 2006 nåede man så til et angreb på julen, ikke bare i Sverige, men i flere andre lande i EU: Østrig, Italien (Sydtyrol), Milano, Amsterdam, Danmark etc.

I Sverige gjaldt det skolernes juleafslutninger: de måtte ikke henlægges til kirken, og hvis de foregik på skolen eller lignende neutralt sted, skulle det være uden præst for ikke at *krænke* nogen.

EU

Måske nogen synes, at omtale af EU i et hefte om Sverige er malplaceret. Men fornylig var den danske kronprins på studiebesøg i EU's Babelstårn i Bryssel for at se, hvor de love bliver til, som han siden skal underskrive.

EU-lovene står over EU-landenes nationale love. Vi ser, at danske love bliver dømt ulovlige ved EG-domstolen og må laves om. Derfor er en omtale af EU absolut nødvendig for at forstå Sveriges og alle andre EU-landes situation.

I mange EU-lande er der en stærk folkelig misfornøjelse med den voksende overstatslighed i EU og udviklingen mod et europæisk magtimperium. Man burde ved grundlovsrevideringen i Sverige have taget hensyn til dette og foretaget en kritisk vurdering af EU's struktur og arbejdsmåde i stedet for at befæste det kolossale burakrati og den evindelige overføring af national folkemagt til EU.

EU's slet skjulte mål er at „klargøre manegen“ for den globale kapital. De sidste års angreb på velfærdssystemet, firmaflytninger til lavlønslande og løndumping - alt med EU's velsignelse - viser, at kapitalinteresserne overtager mer og mer af magten fra de folkevalgte forsamlinger i medlemslandene. Et mellemstatsligt samarbejde burde som øverste målsætning værne om landenes selvbestemmelse i forhold til den globale kapital. EU's fortiede målsætning skal nås med de såkaldte lovpriste fire frihedsrettigheder: fri bevægelighed for personer, varer, tjenester og etablering - alt sammen fordele først og fremmest for storkapitalen. Med nedlagte grænsekontroller slipper vi for at vise pas, men vi skal dog alligevel kunne bevise vort EU-medborgerskab!

Den frie bevægelighed er en velsignelse for alle kriminelle netværk og i virkeligheden et angreb på medlemslandenes selvstændighed. Det mest effektive skridt for at stoppe den voksende kriminalitet og medborgernes utryghed er at genindføre grænsekontrollen.

Magten i EU deles af Rådet og Ministerrådet (= regerings-/statscheferne og ministre fra medlemslandene), EU-parlamentet og EU-kommissionen. Parlamentets opgave er at give EU skin af folkelig indflydelse. I virkeligheden

*Lille gase, kom nu her.
Vi er jo alle europæ'r!*

Bruegels maleri af Babelstårnet

Hele menneskeheden havde eet tungemål og samme sprog.

Da de nu drog østpå, traf de på en dal i Sinear, og der slog de sig ned.

Da sagde de til hverandre: »Kom, lad os stryge teglsten og brænde dem godt!« De brugte nemlig tegl som sten og jordbeg som kalk.

Derpå sagde de: »Kom, lad os bygge os en by og et tårn, hvis top når op til himmelen, og skabe os et navn, for at vi ikke

skal spredes ud over hele jorden!« Men Herren steg ned for at se byen og tårnet, som menneskebørnene byggede, og han sagde: »Se, de er eet folk og har alle eet tungemål; og når de nu først er begyndt således, er intet, som de sætter sig for, umuligt for dem; lad os derfor stige ned og forvirre deres tungemål der, så de ikke forstår hverandres tungemål!« Da spredte Herren dem fra det sted ud over hele jorden, og de opgav at bygge byen. Derfor kaldte man den Babel, thi der forvirrede Herren al jordens tungemål, og derfra spredte Herren dem ud over hele jorden. (* På hebr. ordspil m. Babel).*

Nu forsøger man så genopbygning med »BABELEU«!

ophører EU-parlamentarikernes folkelige tilknytning den dag, de vælges: det er dem nemlig forbudt at tage noget hensyn til eget land! (Sic!). Mange parlamentarikere er desuden blevet valgt gennem en procedure, hvor mindre end halvdelen af de stemmeberettigede har deltaget. EU-parlamentet er altså unødvendigt og kunde lige så godt afskaffes.

I virkeligheden er stats-/regeringscheferne de eneste, som har nogen form for demokratisk legitimitet bag sig i EU, og til forskel fra EU-parlamentarikerne kan de påvirkes af befolkningerne i hjemlandene. Kommissionen er ganske vist godkendt af parlamentet, men er en ren tjenestemandorganisation, som har sin magt fra EU-konstitutionen. Den burde indskrænkes til et sekretariat for Rådet og Ministerrådet. I et demokrati skal al magt komme fra folket, og det er - som nævnt - kun Rådet og Ministerrådet, som har demokratisk forankring.

EU skal som samarbejdsorganisation ikke give love o.l. for medlemslandene. Det er bare nationalstater, som skaber regler for egne lande. Hvert land omsætter selv EU-rådets og EU-ministerrådets belutninger til deres nationale lovkompleks. Den såkaldte EU-domstol kan således afleveres til genindvindingscentralen. I denne her skitserede afmagring af EU-organisationen bliver EG-domstolen givetvis også arbejdsløs.

EU-overvågning af indbyggerne

For at få sine planer gennemført oprettede EU et overvågningskontor i Wien, EUMC (The European Monitoring Centre) med den østtyske jurist, Beate Winkler, som leder.

Gennem netværket „RAXEN“*) skal EUMC overvåge og påvirke vore tanker og ytringer og kontrollere mulig modstand mod EU's politik. De skal bekæmpe oppositionen mod indvandringen gennem undervisning (læs: indoktrinering) fra børnehaven til universitetet, retssystem, politi, reklame etc.

Beate Winkler

*) *The European Information Network on Racism and Xenophobia.*

Kontaktgruppen i Sverige er vistnok EXPO. Med netværket kan EU hurtigt gribe ind med aktive forholdsregler, sagde Beate Winkler. Men uden definition på begreberne „racisme og fremmedhad“ kan man blive anklaget for hvad som helst. En ren Kafka situation! Man har endda talt om „gemt racisme“. - Kontorets årsbudget var i år 2000 ca. 50 millioner svenske kr.

EUMC's journalist-program *)

Massemedierne, som nogle kalder den fjerde magt i staten og andre den første, har naturligvis ganske særlig interesse for RAXEN's kritiske overvågning. „Man opfordrer til en udarbejdelse af et opførselskodex for etisk journalistik som et instrument til frivillig selvregulering (=selvcensur).“ (Side 32 i Slutrapporten).

Man anbefaler, at der gives en europæisk pris for tolerance og forståelse ud over den allerede eksisterende journalistpris (indstiftet af EU-kommisjonen og Europarådet i samarbejde med Det Internationale Journalistforbund).” (Side 33 i Slutrapporten).

Sverige accepterer tydeligt nok EU's diktatoriske bekæmpning af oppositionen, mens Danmark søger indtil en vis grad at modsætte sig EUMC's overgreb.

Begrænsning af internetkundernes ytringsfrihed

I „Glocal Scandinavia“'s almindelige betingelser (2003) opremses, at kunderne ikke må: „spredde information, som kan *antages* at være ulovlige (f.eks. børnepornografi, bagtalelse eller hetz mod folkegruppe)...“

„Overtrædelse af denne paragraf udgør et alvorligt kontraktbrud og Glocalnet har ret til øjeblikkeligt at radere kundens hjemmesider, lukke for tjenesten og/eller opsige aftalen uden skyldighed at tilbagebetale de af kunden erlagte afgifter. Kunden skal betale faste afgifter for abonnementet selvom internet-tjenesten er blevet lukket. Kunden skal holde Glocalnet skadesløs for eventuelle krav mod Glocalnet ved overtrædelse af denne paragraf.“

Bemærk den uklare formulering! Er det Glocalnets kontorpersonele, som kan *antage*, at dette eller hint er ulovligt?

*) Kilde: Slutrapporten fra den Rådgivende Kommission til bekæmpelse af Racisme og Fremmedhad, Bryssel 23.maj 1995 (9606/1/95)

Ved EUMC's og EU-staternes egen lovgivning om hetz og diskriminering er ytringsfrihedem i virkeligheden sat ud af drift. Mange ved ikke, hvad ytringsfrihed indebærer, for de har aldrig åbnet munden. Deres stillingtagen til ytringsfrihed er enkel: *hvis du mener det samme som jeg, så må du godt sige noget, ellers ikke*. Men loven om ytringsfrihed er lavet for dem, der *IKKE* har samme mening som magthaverne og de politisk-korrekte.

I 50'erne-70'erne fyldte *racistiske* forbrydelser, spionage, landsforræderi og terrorisme 6-8% af aviserne, men i slutningen af 80'erne steg dette indhold markant til ca. 12% og i 95 til 25% (Medierummet, Carlssons Bokförlag 96).

Svenske massemedier ønsker rimeligvis at slippe for anklager om „hetz mod folkegruppe“, så de nævner ikke, om forbrydere er *affremmed herkomst*. Det kan blive så absurd, at man ikke vover at bringe et signalement.

Fortielserne giver et falsk billede og holder befolkningen i uvidenhed om landets tilstand. Dette kan i længden udvikle sig til en tikkende bombe.

Sverige bag EU's skærpede kontrol af ytringsfriheden:

Trods visse nazisymptier i Sverige under krigen - eller måske netop derfor - virker Sveriges fremfærd mod nynazister ret hysterisk, og spørgsmålet er, om det ikke har modsat virkning. Unge mennesker vil gerne provokere. Men provokationerne giver magthaverne påskud til at stramme lovgivningen.

Efteråret 2000 holdt Sverige en holocaustkonference. Svenskerne spurgte sig selv, hvad Hitlers holocaust havde med dem at gøre. Men det havde tydeligt nok et formål:

Inspireret af konferencen indbød den svenske rigsadvokat dommere, anklagere og politi fra hele EU til et tættere europæisk samarbejde mod nazistisk og racistisk kriminalitet. Også EU-kandidaterne, Tjekkioslovakiet og Polen samt Norge deltog. Mødet (februar 2001) indledtes med en film om holocausten, så stemningen kom på plads. Efter fire dages diskussioner enedes man om at oprette et internt informationsnet og gå videre med sagen.

Man stillede en række krav til EU-kommissionen, EU-rådet og EU-landene: effektivere retsudleveringsprocedurer, øget direktekontakt mellem retssystemerne og intensivering af kampen mod nazismen og fremmedfjendtligheden. Man krævede, at al information om afsender og modtager af e-post, samt besøg på hjemmesider skulle registreres og bevares så længe,

Snart bindes vi også på hænderne!

nytter skattelovgivningen til at slå ned på de internetfirmaer, som giver deres kunder for stor frihed på internettet.

At stoppe information til store befolkningsgrupper er et velkendt magtmiddel. De ældre husker det fra krigens støjsendere. Ifølge indvandrerbladet »Sesam« (februar/marts 2001) findes der i dag 45 lande, hvor staten censurerer dele af informationsudbudet på internet. Nu kommer EU så med.

Det drejer sig ikke om Hitlers holocaust. Det drejer sig om at indføre censur i massemedierne og i privat kommunikation. En alvorlig begrænsning af ytringsfriheden i EU.

Den 7. november 2002 godkendte Europarådet de nye indskrænkninger i vor allerede lemlæstede ytringsfrihed, og EU fortsætter i samme skure. Svenske journalister har en ganske anden opfattelse end befolkningen generelt, hvad angår indvandring. En undersøgelse viser, at kun 12% af journalisterne ønsker begrænsninger i invasionen mod 47% i befolkningen som helhed. 46% af journalisterne vil gøre adgangen lettere, hvilket kun støttes af 15% af svenskerne. - Det fremgår af bogen »Er Danskere Fremmedfjendtlige?« forfattet af lektor Hans Jørgen Nielsen på vegne af Rockwool Fondens forskningsenhed (2003 ?)

EU-Makværk

EUMC (The European Monitoring Centre), EU's overvågningsnetværk, ville udforske antisemitismen i Europa. De engagerede forskere ved universitetet i Berlin, og i oktober 2003 forelå en rapport på 112 sider.

Men du gode! Den viste, at den voksende antisemitisme først og fremmest skyldtes islamiske miljøer. Hvad havde EUMC forestillet sig? Nynazister...? Så man kunde få ny anledning til opstramning af censuren og kontrollen med såkaldte højreorienterede partier i Europa?

EUMC's chef, Beate Winkler, stoppede hurtigt rapporten ned i skuffen og erklærede, at forskningsperioden havde været for kortvarig. Bare maj og juni 2003. Siden sagde hun, at rapporten fagligt set ikke var god nok.

Sandheden var, at den ikke var politisk-korrekt og i strid med EU's interesser. EU var jo initiativtager til den islamiske folkevandring til Europa gennem aftalerne med de arabiske lande i 70'erne. Håndteringen af sagen kritiseredes fra mange sider. I Danmark krævede Dansk Folkeparti sandheden på bordet. Censur var uacceptabelt!

EUMC har i årevis tegnet et falsk billede af, hvem der er „racister“ og hvem, der overtræder menneskerettigheder!

Den totale mørkelægning af rapporten fik kritikken til at vokse til højlydte krav mod politisk censurering. Generalsekretæren i Den Europæiske Jødiske Kongres, Serge Cwajgenbaum fandt sagen skandaløs.

Dansk TV2 nyheder afslørede lidt af, hvad det var, almenheden ikke måtte se. I rapporten hedder det bl.a.: ...det står klart, at antisemitiske angreb i overvågningsperioden er begået af højreorienterede ekstremister og yderligtgående islamister eller unge muslimer.

Rapporter og vore egne undersøgelser viser en bølge af antisemitiske overgreb fra foråret 2002 i mange EU-lande... De er ansporet af konflikten i Mellemøsten og angrebet på World Trade Center og Pentagon i 2001.

Lidt om EU's hidtidige arbejde:

Traktat med de arabiske lande 1978: Fællesmarked sikrer sig olie mod aftale om at tage imod al overskydende arbejdskraft fra de arabiske lande, fremme islamisk kultur i Europa, censurere de europæiske skolebøger etc. De såkaldte „fire frihedsrettigheder“ lokker folk, fortrinsvis fra handel og industri (- og kriminelle miljøer), både i EU og udenfor.

EUMC-netværket oprettes 1995 til kontrol af de europæiske befolkninger. De åbner kontor i Wien år 2000 under østtyskeren Beate Winkler.

1995 udvider man samarbejdet med de islamiske lande, nu med samtlige nordafrikanske stater. De „fire frihedsrettigheder“ skal også gælde mellem

dem og EU, og målet er et EURABIA, hvor Middelhavet bliver et indhav til fordel for handelen og den globale kapital. Aftalerne kaldes Barcelona-processen. 2005 skifter Barcelonaprocesen navn til »Anna Lindh-Fonden«, som har kontor i Abdelkareem Nabil, Alexandria, Ægypten.

EURABIA-projektet kræver, at de to modsatrettede kulturer, den islamiske og den vestlige, undergår en forbrødring. Da de islamiske folk hverken vil eller kan integreres, kan det kun gøres ved, at EU-befolkningerne gennem propaganda og overtalelser underkaster sig islam som dhimmier. Men det er tilsyneladende ikke helt så let, som vore EU-politikere havde forestillet sig.

EU begynder at vakle. Frankrig og Holland stemte nej til EU-forfatningsforslaget. Det var et chok for EU-politikerne, og de deklarerede tænkepause i et år. Man skulle finde ud af, hvordan man skulle håndtere situationen og få gennet befolkningerne på plads, så man kunne genfremsætte konstitutionsforslaget mere eller mindre uændret.

Arbejdet med at få europæerne til at kaste deres nedarvede værdier og livssyn over bord og godtage den nye verdensorden, EU's overherredømme og islams overlegenhed, har stået på i mange år gennem massemediernes, fortrinsvis TV's indoktrinering, men nu tog man ekstra fat.

Det fremgik tydeligt af en konference mellem EU og Den arabiske Liga i Rabat i Marokko 13. juni 2005. Her fremlagde Olaf Gerlach Hansen sit indoktrineringsprogram i en tale. Han var leder af det under det danske udenrigsministerium hørende Center for Kultur og Udvikling (CKU). I det såkaldte „multikulturelle år“ skulle man få gennemført de visioner, man allerede havde lovet de islamiske stater gennem diverse aftaler. Man skulle nå fra teori til realiteter: EURABIA.

Europæernes kultur og religion kaldtes stereotype fordomme og skulle væk. Vi skulde genopdrages. Journalistiken skulde ændres fra nyhedsjournalistik til sympatiskabende kulturjournalistik gennem fokusering på sympatiske enkeltpersoner med fremmed etnisk baggrund. Journalister skulde samarbejde med arabiske kolleger i fælles projekter og udvekslinger. Kunsten skulde styres gennem „fælleslaboratorier“ for ikke at støde fremmed kultur og for at skabe dialog.

Man satte hårdt ind på alle fronter: pseudo„dialoger“, propaganda i alle EU's vasalstater, ungdomsudvekslinger med de islamiske lande, kursus i koranen og i journalistik, studiebesøg, foredrag etc. Da man vidste, at man

IMAGES OF THE MIDDLE EAST

let kunde få kontakt med Vestens ungdom gennem deres almindelige interesse for musik, sang og teater, lagde man an på en Mellemøstfestival (Middleeast-festival) i ti byer i Danmark samt i Dunkers Kulturhus i Helsingborg. Udover underholdningen viste man også store fotografier fra den arabiske verden på gader og torve.

Man havde valgt prins Joakim til protektor for festivalen, og både Danmarks konservative udenrigsminister, Per Stig Møller, og Venstres udviklingsminister Ulla Tørnæs roste det saudiarabiske initiativ. Festivalens programavis handlede så at sige udelukkende om de optrædende kunstnere, men læste man den helt igennem, kunne man også finde formålet: islamiske lærere skulle ind på skolerne og fortælle eleverne om Mellemøstens kultur, og fremover skulde de få skolebøger om arabisk kultur. (Det havde EU jo allerede lovet i den „Europæiske arabiske Dialog“, undertegnet i Damaskus i 1978).

Man havde udgivet en antologi, som skulle „bygge bro“ mellem vest og øst. Den var skrevet af forfattere fra Mellemøsten. Saudi Arabien havde betinget sig, at bogen ikke bragte indlæg fra jødiske forfattere. Den diskriminering accepterede Danmark (sic!) - for pengenes skyld! Rummede Mellemøsten ikke Israel, rummede det til gengæld alle Nordafrikas islamiske stater helt ud til Atlanten. Det viste et geografisk kort til skolebørnenes belæring (med andre ord hele det område,

Brobygningssymbol fra festivalen

som ifølge Barce-lonaprocessens traktater sammen med EU skulle danne et EURABIA).

Selv censuren, diskriminering af jøder, skoling af lærere, censurering af skolebøgerne, indoktrinering af børnene, universitetsstudier om islamisk kultur og sprog og påvirkning gennem de politiske EU-professorer, kaldet „Monnet-professorer“ – alt sammen fortsætter uforstyrret! – med EU-vasalstaternes billigelse og støtte.*)

Har mafiaen foden indenfor i EU's højborg?

Trods EU-revisorerne, Connolly og Buitenens årelange granskninger og afsløringer af skinfakturer, nepotisme og bedrageri inden for EU, har det aldrig ført til erkendelse og ændring af forholdene. EU-ledelsen talte udenom og forsøgte i stedet at klare det på anden måde: Connolly blev fyret, og Buitenen forsøgte man at bagvaske som sindslidende. EU fortsatte uforstyrret sine mafiametoder. Så sent som i 2003 krævede det svenske EU-parlamentsmedlem Sacredeus forgæves en uvildig undersøgelse. Derpå afgav han sammen med 63 andre EU-parlamentariker et mistillidsvotum til de suspekte EU-kommissærer for at fremtvinge et ansvar i kommissionen.

Men - EU havde andre regler, hed det: enten måtte mistillidsvotumet gælde alle kommissionærer eller - ingen! (Sic!)

HVORFOR gik det, som det gik?

Hvordan kunde Sverige havne i den suppedas, hvor de befinder sig?

Du finder svaret i EU, dets bagmænd og dets politikere.

Det var EU, som åbnede for kæmpeinvasionen fra de islamiske lande.

Tja, hvordan kunde tyskerne dog lade Hitler komme til magten?

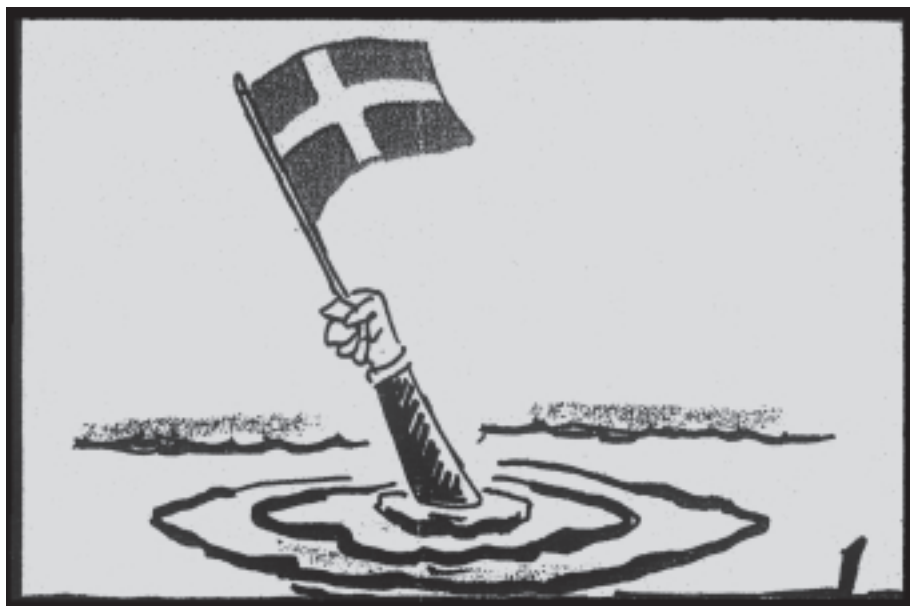
- stemme på ham?

- og hvordan kunde europæerne overgive magten til araberne?

*) Læs: „Hvem styrer koloniseringen af Europa - og hvorfor?“

i bogen »De binder os på mund og hånd«,

udgivet af Dansk Kultur på Forskningsforlaget Rafael 2006. ISBN 87-91107-17-2

Hvad kan vi gøre?

1) Skal vi bare underkaste os islam som dhimmier? Ved du, hvad det indbærer? Læs om det.

I så fald kan vi anvende Glistrups*) telefonsvarer: „Vi kapitulerer, vi kapitulerer, vi kapi...“

Det synes svensk forsvar at være helt med på. Deres nedskæringer er utrolige, fordi de mener, at faren fra øst, fra Sovjet, er overstået.

2) Forkundskaber er nyttige. Læs om Muhammed, Koranen, andre islamiske hellige skrifter og om forskellige islamiske fraktioner

3) Læs verdenshistorien om islams erobringer.
Husk at det altid er sejrherren, der skriver historien.

4) Sæt dig ind i propagandametoder. Vær altid skeptisk. Lær at læse mellem linjerne. Undersøg altid, hvilke holdninger, der ligger bag den, der udtaler sig (politisk tilhørsforhold?)

5) Bemærk, hvem propagandaen tager sigte på. Det er i vid udstrækning på børn og unge. De er lettest at manipulere med, fordi de endnu ikke har så megen erfaring og indsigt i verdens fortrædeligheder, men gerne vil tro det bedste om sine medmennesker. Og de er fremtidens vælgere og politikere, der skal bestemme landets politik og tilhørsforhold.

Styrk derfor familiebåndene. Giv dig tid til at finde ud af, hvad der foregår omkring dit barn: i børnehaven, i skolen, på fritidshjemmet, på ekskursioner, med kammeraterne. Hvilke bøger får de læst op? Hvilke skal de selv læse i skolen? Hvilke film og foredrag er de til?

Vi har jo set, hvordan man kan opdrage børn i diktaturer som under Hitler, Stalin, Mao etc. Selv på hjemmebane fandt en lignende politisk indoktrinering sted, ofte uden at forældrene vidste det: 68'ernes kommunistbegejstring kom ikke af sig selv! Og det er stadig den, vi lider under.

*) *Glistrup var den første politiker i Norden, som klart så, hvad islamisk indvandring ville indebære af ubodelige ulykker.*

Nedenstående redegørelse for Sveriges arbetsmarked og økonomiske situation er skrevet af universitetslektor **Lars Jansson**, Göteborg, januar 2007. Hans bog »Mångfall eller Välfärd«, som udkom 2002, vakte megen opsigt og naturligvis hård kritik fra de politisk-korrektes side. Men siden da er Sveriges tragedie blevet mere og mere tydelig.

Lars Jansson skriver i forordet til sin bog:

Svenskerne vil have information om, hvad indvandringen koster, og hvordan den er finansieret. Indvandrerne udgør den største udgiftspost i den offentlige sektor. Hver Kommune burde fortælle, hvad indvandringen koster.

ARBETSMARKNAD och EKONOMI

1. Befolkningen i Sverige

Vid slutet av 2005 uppgick Sveriges befolkning till drygt 9 början av 1990-talet har utanförskapet ökat, bl a på grund av en omfattande invandring.

Blandningen av folk från olika länder, regioner, språkområden och med skilda religiösa hemvister är mycket iögonfallande. Det handlar om folk från ca 170 länder över hela världen. I det politiska systemet tycks man inte bekymra sig om de långsiktiga konsekvenserna, särskilt inte om dessa skulle vara negativa för Sverige. Det finns inslag i utvecklingen som förefaller öka i accelererande takt, t ex utanförskap, utpresning och annan brottslighet samt terrorism.

Till invandrarbefolkningen räknas här utrikes födda och födda i Sverige med minst en utrikesfödd förälder. Det är den definition som SCB och andra myndigheter tillämpat sedan flera decennier tillbaka. Dock har myndigheterna på senare år börjat tillämpa en annan modell, som reducerar antalet personer med utländsk bakgrund.

Det nya är att de som är födda i Sverige med endast en utrikesfödd förälder i statistiken räknas till den inhemska befolkningen. De har med andra ord gjorts till svenskar. Det innebär en radikal förändring i beskrivningen av storleken på invandrarbefolkningen. Inte mindre än 587 000 personer (december 2005) har förts över till svenskbefolkningen från att tidigare ha ingått bland „personer med utländsk bakgrund“.

Samtidigt har SCB och den förra regeringen infört det onödiga begreppet: „personer med svensk bakgrund“, som omfattar ca 7,6 miljoner enligt den nya ordningen. Av dessa är 92 procent genuina svenskar (inhemsk befolkning) och 8 procent, som har en utrikesfödd förälder. Förmodligen skulle inget annat land komma på idén att på analogt sätt beteckna sin majoritetsbefolkning. I Sverige är vi svenskar, i Danmark danskar, i Tyskland tyskar.

Den svenska befolkningen beskrivs i statistiken som ett slags blandfolk. Den förra regeringen deltog i beslutet, som döljer och förminskar Sverige och det svenska. Samtidigt lyfts invandrarkollektivet och mångkulturen fram och betonas. Medierna har mer och mer slopat begreppet svenskar. Både i Sveriges Radio och i TV har detta kunnat observeras. En konsekvens är att man även i olika offentliga rapporter har börjat använda begreppet „personer med svensk bakgrund“ som ersättning för begreppen svenskar eller den inhemska befolkningen. Den som vill ta del av bakgrunden till omläggningen kan läsa följande departementskrivelser (Ds 1999:48 och Ds 2000:43, Kulturdepartementet samt Ds 2002:3. SCB och Migrationsverket).

För att bibehålla kontinuitet och jämförelser med beräkningarna i min bok *Mångkultur eller välfärd?* (2002) och till att jag ifrågasätter skälen för den statistiska minskningen av invandringens omfattning, väljer jag att behålla den tidigare beräkningsmodellen. Denna främjar heller inte en splittring av familjer, som både har barn födda i utlandet och i Sverige.

Per december 2005 uppgick invandrarbefolkningen till knappt 2,1 miljoner i alla åldrar, vilket innebär 22,7% av hela befolkningen. Ett år senare är den 23%. Ökningstakten ligger i genomsnitt på drygt 0,4% per år. Om tendensen blir densamma framöver kan den svenska befolkningen komma att ersättas av en ny majoritetsbefolkning med utländsk bakgrund. Det kan bli aktuellt någon gång under andra hälften av seklet. Såvida inte svenska politiker vaknar och gör något åt situationen i tid. De som kommit till Sverige efter andra världskriget är i huvudsak ekonomiska migranter och ej flyktingar.

2. Invandrarbefolkningen på arbetsmarknaden

Den arbetsföra befolkningen med utländsk bakgrund (20-64 år) uppgick till 1,3 miljoner per december 2005. Av dessa var 824 000 utrikes födda. De som var födda i Sverige med minst en utrikesfödd förälder uppgick till 485 000. Av hela den arbetsföra befolkningen på 5,3 miljoner uppgick den med utländsk bakgrund till nästan 25%. Det har således skett en mycket kraftig ökning sedan slutet av andra världskriget, då andelen var omkring en procent.

Av de utrikes födda var ungefär en halv miljon i arbete i slutet av 2005 enligt SCB. I dessa ingår även företagare, deltidsanställda och vissa personer som deltar i arbetsmarknadsåtgärder. Sysselsättningsgraden har beräknats till drygt 60 procent för nämnda år. Många invandrare deltar uppenbarligen ej i arbetslivet. Totalt handlar det omkring 300 000 personer (20-64 år) som står utanför. Här finns således en betydande outnyttjad resurs. Om denna uppfyller kraven från den svenska arbetsmarknaden är en öppen fråga. I själva verket är det stora utanförskapet ett uttryck för att invandringen inte är anpassad till behoven på den svenska arbetsmarknaden.

Det har visat sig, att av de 485 000 (20-64 år) som är födda i Sverige med en eller två utrikesfödda föräldrar får en ganska stor andel sin försörjning genom studiefinansiering. I vissa åldersgrupper ända upptill 50 procent. Det beror bl a på att över hälften av de som har sin härkomst i utomnordiska länder är i åldern 20 - 30 år. Vid en sysselsättningsgrad på 55 procent har ca 265 000 arbete och 220 000 saknar arbete.

I sammanfattning betyder detta, att av hela befolkningen med utländsk bakgrund på 1,3 miljoner (20-64 år) beräknas ca 750 000 ha arbete på heltid eller deltid, medan ca 500 000 saknar arbete. Hur många av dessa som skulle vilja ha ett arbete är inte känt. Mina beräkningar och bedömningar utgår från hela invandrarbefolkningen i arbetsför ålder (20-64 år).

Invandrarbefolkningen är överrepresenterad inom många områden i jämförelse med den inhemska befolkningen. Detta är en viktig förklaring till den lägre sysselsättningen. Andelen barn och ungdomar upptill 18 år är 5 procentenheter högre än i den inhemska befolkningen. Å andra sidan är andelen ålderspensionärer bara hälften så stor som i den inhemska befolkningen. Flera undersökningar visar att invandrare har sämre hälsotillstånd än svenskar. Risken att drabbas av långvarig sjukdom är 70 procent högre för utrikes födda än för infödda. I spåren av invandringen följer sådana

sjukdomar som HIV, tuberkulås och diabetes. Andelen förtidspensionerade är väsentligt högre i invandrarbefolkningen än i den inhemska befolkningen. Efterfrågan på social tandvård är flera gånger högre bland invandrare. Viss överrepresentation finns inom högskolor och universitet. Även inom yrkesutbildningen har invandrarna regelmässigt varit överrepresenterade. Inom brottslighet och kriminalvård likaså. En undersökning vid tingsrätter i storstadsregioner visade, att i 50 procent av brottmålen var de tilltalade personer med utländsk bakgrund.

En slutsats av dessa beräkningar och jämförelser är att invandringen varit och är alldeles för stor. Den har lett till ett stort överskott av arbetskraft. Troligtvis trängs många svenskar undan från arbetsmarknaden. Att vi fn har över 100 000 arbetslösa ungdomar torde i stor utsträckning vara betingat av den för stora invandringen. Den inhemska befolkningens andel av hela befolkningen har minskat från ca 100 till 77 procent efter andra världskrigets slut. Om politikerna fortsätter med den överdådiga invandringen kommer snart en fjärdedel av den svenska befolkningen att vara utbytt mot utlänningar och fd utlänningar från 170 länder över hela världen. Svenska politiker tycks föredra främlingar framför sin egen befolkning.

3. Invandringens ekonomi

Den omfattande invandringen ger upphov till både kostnader och intäkter för stat och kommuner. Eftersom kostnaden för invandringen är skattefinansierad finns det anledning redovisa vad riksdagen har beslutat. Följande kan betraktas som styrande riklinjer:

*Kostnaden för välfärden och andra gemensamma utgifter skall finansieras solidariskt.

*Asylsökande och invandrare skall inte särbehandlas i jämförelse med befolkningen i övrigt.

*Invandrarna beviljas permanenta uppehållstillstånd utan karenstid som i många andra länder.

*Invandrarbefolkningen utgör en mycket stor andel, fn 23 procent, av hela befolkningen och

*Invandringen är ett långsiktigt projekt.

Således skall alla som flyttat till Sverige för att leva här även delta i finansieringen av alla skattefinansierade utgifter. Hur mycket var och en

betalar bestäms av individuella inkomster och hur skattesystemet är utformat. Invandrarna skall således inte särbehandlas utan delta i finansieringen enligt samma villkor som svenskarna. Sverige torde vara det enda landet i Europa som beviljar permanenta uppehållstillstånd utan karenstid. I Danmark är karenstiden 5-7 år. I flertalet länder beviljar man tillfälliga tillstånd att stanna.

Att invandringen är ett långsiktigt projekt betingas av att Sverige tidigt tog positiv ställning för FN:s flyktingkonvention från 1951 och senare ändringar. Dock har majoriteten som får stanna i Sverige inget skyddsbehov utan är att betrakta som ekonomiska migranter. Så länge riksdagen inte har beslutat att invandringen skall begränsas eller stoppas är den att betrakta som långsiktig. En viktig konsekvens är att alla kostnader för den offentliga sektorn måste ingå i kalkylen. Denna bör visa vilka uppoffringar som skattebetalarna måste göra för att uppfylla ovannämnda riktlinjer.

I mina beräkningar ingår offentlig konsumtion, transfereringar, avskrivningar, kostnader för centrala samhällsfunktioner och för hela den offentliga byråkratin. Även kostnader som inte omedelbart påverkas av invandringen, t ex det militära försvaret och räntan på statsskulden, bör ingå. Invandrarna betalar de facto en del av dessa kostnader. Därför kan man inte utelämna vissa kostnader som immigrationsforskare i USA och Sverige ofta gör. Därigenom överskattar de vinster och underskattar förluster pga invandringen.

När man gör långsiktiga beräkningar över kostnaden för invandring i Danmark, så tar man med alla skattefinansierade kostnader. (Rockwool Fondens forskningsenhet, juni 2003) Vad gäller metodik och genomförande av kostnadsberäkningar över invandringen till Sverige vill jag hänvisa till min ovannämnda bok.

En särskild kostnad är inkomstförluster. Stat och kommun förlorar inkomster pga arbetslöshet, sjukdom eller långvarigt missbruk. Produktionen blir lägre, vilket medför förlorade skatteinkomster och sociala avgifter i förhållande till vad som blivit fallet vid en högre BNP. Dessa förluster beaktas även i mina beräkningar.

Kostnaden för invandring har beräknats till 260 miljarder kr (mdkr) för år 2005. Därtill kommer inkomstförluster på 30 mdkr. Sammantagna blir det 290 mdkr. Allt är skattefinansierat. För samma år uppgick de samlade skatter och avgifter i stat och kommuner till omkring 1300 mdkr (prop. 2004/05:1). Ungefär 22 procent därav användes för att finansiera invandringen. (I

Danmark är motsvarande andel drygt 7 procent). För ålderspensioner disponerades samma år ca 170 mdkr i statens budget. Trots att invandringen kostar väsentligt mer än pensionerna, finns i statens budget endast upptaget 6,9 mdkr för invandrare och flyktingar. Sverige har ingen samlad budget för den största offentliga utgiften alla kategorier, nämligen för invandringen. Det finns heller ingen samlad redovisning över vad invandringen kostar i den offentliga sektorn.

Varför kostar invandringen så stora summor av skattebetalarnas pengar? En viktig förklaring ligger i de stora volymer över invandringens omfattning och de många som står utanför arbetsmarknaden enligt vad som redovisats ovan. Omkring 38 procent av invandrarbefolkningen i arbetsför ålder kan inte försörja sig själva. En överdimensionerad invandring till en periodvis stagnerande arbetsmarknad är en viktig förklaring. Under perioden 1990 - 2004 tillkom inga nya jobb netto i Sverige. Under dessa 14 år ökade invandrarbefolkningen med ca 600 000 personer netto efter viss utvandring, varav långt över hälften var i arbetsför ålder. Som jag visar i min bok uppgick arbetslösheten redan 1999 till 17-20 procent. Senare har såväl arbetsmarknads- som finansutskottet påvisat en arbetslöshet på 16 procent (FiU20/02). Det förekommer ingen som helst samplanering mellan invandringen och behovet av arbetskraft. Flyktingar med asylskäl har endast utgjort 5-10 procent av hela volymen.

Sedan 1990 har kostnaden för invandring ökat 2-3 ggr så snabbt som kostnaden för hela den offentliga sektorn. När minst en femtedel av hela kostnaden ökar så mycket snabbare över tiden än den totala kostnaden, blir det välfärden som drabbas av nedskärningar. Även den kända tidningen *the Economist* fann (juni 2003) att invandringen medför svåra ekonomiska problem för Sverige, som tidningen ansåg vara det fattigaste landet i Skandinavien. En konsekvens har blivit att av hela invandrarbefolkningen får över 70 procent sin försörjning genom skattefinansiering. Kanske inte förvånande att skattetrycket ökat med ca 5 procentenheter enbart pga invandringen. Mångkultur är inte gratis.

Sverige har blivit ett av de större invandringsländerna i den västliga världen, relativt befolkningens storlek. I Europa torde endast Schweiz ha en större andel personer med utländsk bakgrund än Sverige. Detta i förening med en relativt dyrbar välfärd och och brist på jobb, har drivit upp kostnaden för

invandring till destruktiva proportioner. Redan från början assimileras invandrarna i välfärden men även i arbetslöshet och utanförskap. Vissa invandrargrupper har en sysselsättning som ligger 30-40 procent lägre än i den inhemska befolkningen (SOU 2004:21 och SCB/RAMS 2002).

Riksdagen synes föredra en slimmad välfärd framför en begränsning av invandringen.

Lars Jansson
2007-02-03

Svensk Socialdemokratis propagandaskilt

Alla ska med. Revl og krat. Allah ska med!

